

ת"פ 48741/01/18 - מדינת ישראל נגד גלעד רמות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 48741-01-18 מדינת ישראל נ' רמות

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

מדינת ישראל

המאשימה:

באמצעות ב"כ עו"ד נעם שביט

נגד

גלעד רמות

הנאשם:

באמצעות ב"כ עו"ד דניאל חקלאי

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של מתן תרומה אסורה, לפי סעיף 28 כו(ד)(2) בצרף סעיף 28ד(א) לחוק המפלגות, התשנ"ב - 1992.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בראשית חודש אוגוסט 2013 הוכרז על קיום בחירות מקדימות (להלן: "הבחירות המקדימות") במפלגת "העבודה" (להלן: "המפלגה"), אשר התקיימו ביום 21.11.2013. חבר הכנסת יצחק הרצוג (להלן: "הרצוג"), אשר החליט להתמודד על ראשות המפלגה, הקים לצורך זה מטה בחירות ומינה והסמיך את שמעון בטאט (להלן: "בטאט") לעמוד בראש המטה לשם קידום מועמדותו בבחירות. עובר ליום 17.9.2013, נפגשו בטאט ועו"ד דניאל כהן (להלן: "כהן"), אשר היה באותה עת פעיל במפלגה וחפץ בכך שהרצוג יזכה בבחירות. במפגש זה, סיכמו בטאט וכהן כי כהן יפעל לפרסום קמפיין בעל אופי שלילי (להלן: "הקמפיין השלילי") כנגד חברת הכנסת שלי יחימוביץ' (להלן: "יחימוביץ'"), אשר התמודדה אף היא על ראשות המפלגה, זאת באמצעות שליחת הודעות בתפוצה רחבה לחברי מפלגה, אשר יכילו קישורים לכתבות

ובהן תכנים פוגעניים לכאורה בקשר ליחידות. עוד סוכם, כי כהן יקבל בתמורה לכך סכום של 40,000 ₪ (להלן: "התשלום") אשר ישולם לו על ידי שליח מטעם מטה הבחירות שיגיע אליו בהמשך.

בהתאם לסיכום, ביום 17.9.2013 נפגש הנאשם עם בטאט במשרדו באשדוד, הודיע לו כי הגיע אליו בהמשך למפגש האמור של כהן עם בטאט וכי הוא יסדיר את התשלום עבור הקמפיין השלילי עליו סוכם. כעבור מספר ימים, שלח הנאשם לכהן באמצעות שליח 8 המחאות של חברת "אר.פי.אמ גלובל ניהול פרויקטים" (להלן: "החברה"), המצויה בבעלותו של הנאשם, בסכום של 5,000 ₪ כל אחת לטובת כהן, וזאת בתמורה לעריכת הקמפיין השלילי על אף שמתן תמורה באמצעות תאגיד אסורה על פי דין. כנגד תשלום זה, מסר כהן לנאשם 8 חשבוניות עליהן נכתב כי הכספים שולמו בעד "יעוץ משפטי", למרות שכהן לא נתן יעוץ משפטי לחברה, וזאת על מנת להסתיר את מטרת התשלום.

בתמורה לתשלום, ביצע כהן את הקמפיין השלילי במהלך חודש אוקטובר 2013.

2. ב"כ הנאשם לא חלק על העובדות הקשורות לרקע של הבחירות והסיכום בין בטאט לכהן, אך טען כי הדבר אינו בידיעתו. עוד טען, כי ככל שאכן סוכם על תשלום כמפורט בעובדות כתב האישום, הרי שהתשלום אותו שילם הנאשם לכהן אינו קשור לכך אלא שולם במטרה לקבל סיוע משפטי לגבי הצעת חוק שעלולה היתה לפגוע בחברת סיעוד אשר בבעלותו. ב"כ הנאשם הוסיף, כי הנאשם חבר המפלגה אשר תמך בהרצוג במהלך הבחירות והיה מיודד עם בטאט באותה תקופה. לטענתו, ידע הנאשם כי בטאט הוא עו"ד אשר עבד תקופה מסוימת עם כהן, שאף הוא עו"ד, ולגביו קיבל המלצה.

טיעון הגנה נוסף אשר עלה בתחילת ההליך וכן בסיכומים, מתייחס לטענת הגנה מן הצדק של אכיפה בררנית, זאת בהתחשב בחלקו של כהן אשר בהתאם לעובדות כתב האישום עבר עבירות הנגזרות מכך שהוציא חשבוניות כוזבות שמטרתן להסתיר את התרומה האסורה, אך כלל לא נחקר תחת אזהרה כחשוד אף שלא נחתם איתו הסכם עד מדינה.

3. לפיכך, נשמעו ראיות. במהלך פרשת התביעה, נשמעו עדויותיהם של כהן, בטאט, וכן אנשי המשטרה הבאים: רפ"ק אבי אחרק, רפ"ק אורית דן, פקד יעד שהרבני, רפ"ק אריאל פרידמן. בנוסף, הוגשו בהסכמה מוצגים רבים, הכוללים מזכרים לגבי פעולות חקירה שונות, הודעות הנאשם, עימותים, והודעות עדים נוספים.

במהלך פרשת ההגנה, העיד הנאשם בעצמו וכן הוגשו הודעותיו של העד כהן, עימותים שנערכו לו ותרשומת לגבי "ריענון" לקראת עדותו.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טען, כי גדר המחלוקת בין הצדדים מצומצם ויוכרע בעיקר בהתאם למידת האמון שתינתן לעד כהן, לעומת זו שתינתן לנאשם. כהן העיד כי קיבל מהנאשם את המחאות החברה עבור טיפולו בקמפיין השלילי, לעומת גרסת הנאשם כי שילם לכהן לשם טיפול בסוגית יוזמת החוק הפוגע בחברות הסיעוד. בענין זה, פירט ב"כ המאשימה נתונים שונים בהם יש, כך לטענתו, כדי להקנות אמון רב לעד כהן, כגון: עדותו הסדורה והרהוטה; הודעותיו במשטרה בהן לא נמצאה סתירה כלשהי; השתלשלות האירועים מבחינת זמנים, התואמת את גרסת כהן לגבי תשלום על ידי הנאשם בהתאם לסיכום עם בטאט; הסבר סביר והגיוני לקבלת המחאות מהחברה וכן לרישום

"עבור יעוץ משפטי" על גבי החשבונות.

בנוסף, טען ב"כ המאשימה כי יש לראות בעדותו של בטאט חיזוק לגרסתו של כהן, במיוחד לאור התרשמות בית המשפט מעדות זו באופן בלתי אמצעי. לטענתו, על בית המשפט לפצל בין האמון שיש לתת לעדות בטאט בה אישר את חלקו הראשון של כתב האישום, המתייחס לסיכום עם כהן לעריכת קמפיין שלילי בתמורה ל- 40,000 ש"ח, לעומת חלקו השני המתייחס לפעולות הנאשם, בו הודה בטאט במסגרת כתב האישום שהוגש כנגדו, אך נמנע מלאשרו בעת עדותו בבית המשפט. ב"כ המאשימה טען כי יש לתת משקל להודאת בטאט במסגרת ההליך בעניינו, ביחס לפעולות אלה המיוחסות לנאשם.

ב"כ המאשימה טען כי בניגוד לאמון שיש לתת בעדותו של כהן, אין לתת אמון בגרסתו חסרת ההגיון של הנאשם, בשל טיעונים שונים: אין זה מתקבל על הדעת כי התקשרות משפטית אינה מעוגנת במסמך כלשהו, דוגמת הסכם שכר טרחה או יפוי כח; הנאשם לא פירט אילו פעולות אמור היה כהן לבצע עבורו, לא הציג כל תוצר של פעולה כלשהי שבוצעה ונמנע מלהגיש תביעה כנגד כהן אף שידע כי לא עשה דבר לקידום מטרת ההתקשרות; הנאשם התקשר באותה תקופה עם עו"ד הררי, עמו קיים התכתבות לגבי תשלום שכר טרחה ואף חתם על יפוי כח, זאת בניגוד לטענת הנאשם לגבי היותו "מתקשר לא פורמלי"; הנאשם מסר הסברים בלתי מספקים לשאלה מדוע זנח את העתירה שהכין עו"ד הררי, בתמורה ל- 10,000 ₪, ופנה אל כהן, לגבי העיד שלא התרשם ממנו; התשלום שבוצע מהחברה ולא מחברת סיעוד, לגביה התבקש כביכול יעוץ משפטי; חוסר הגיון של תשלום בסך 40,000 ₪ ביחס לפעולה לגביה ביקש כהן מאגוד חברות הסיעוד סכום של 300,000 ₪.

ב"כ המאשימה סיכם סוגיה זו, וטען כי הוכח שהנאשם מיוודד עם בטאט שנים רבות, תמך בהרצוג, ואישר כי שילם לכהן סכום של 40,000 ₪, ולעומתו לכהן לא היה כל מניע להפליל את הנאשם.

ב"כ המאשימה טען כי יש לדחות את טענת ההגנה מן הצדק, לאור העובדה שכהן לא היה שותף לביצוע עבירה וכן בהתחשב בכך שהסתרת מטרת התשלום בחשבונות, המצוינת בעובדות כתב האישום, מתייחסת לנאשם. לענין זה הדגיש, כי כהן פנה פעמיים אל בטאט ופעם נוספת אל הנאשם על מנת שיסדירו את הבעיה שנוצרה באופן התשלום. מכאן, אין מדובר בהפליה בין שווים ולא נפל כל פגם בהחלטה שלא לחקור את כהן תחת אזהרה.

5. ב"כ הנאשם טען, כי יש לאמץ את עדות הנאשם בבית המשפט, אשר העיד בצורה כנה ומפורטת על יחסיו עם בטאט, היכרותו עם כהן ותמיכתו בהרצוג. בסיכומיו, התייחס ב"כ הנאשם באופן מפורט לסוגיות השונות אליהן היפנה ב"כ המאשימה, וביקש כי בית המשפט יקבל הנמקות המקנות להן פרוש שונה, המחזק את מהימנות הנאשם ולא מכרסם בה, כגון: ההפרש בין שכר הטרחה אותו דרש כהן מאגוד חברות הסיעוד לבין תשלום הנאשם לכהן, נבע מכך שהנאשם ביקש מכהן מטלה פחות מקיפה ומעמיקה; פניית הנאשם אל עו"ד הררי נעשתה בסוגיה כללית ועקרונית של חוק ההסדרים, ולא לגבי התיקונים הספציפיים הנוגעים לחברות הסיעוד; פניה זו מחזקת את גרסת הנאשם כי פעל במספר מישורים על מנת לסכל את הפגיעה בחברות הסיעוד; אף ביחסיו עם עו"ד הררי, לא פנה אליו הנאשם לברר לגבי פעולתו עבורו; הנאשם נוהג לא פעם, כאיש עשיר בעל עסקים רחבים, לשלם סכום שאינו גבוה מבחינתו ואינו מתעכב עוד אחר פרטי אופן ביצוע המטלה; הנאשם הבהיר כי לא הגיש תביעה כנגד כהן מכיוון שזמנו יקר וכן יתקשה להוכיח האם כהן אכן פעל לסיכול החקיקה אם לאו; ככל שהנאשם היה מעונין לפעול באופן המיוחס לו, לא היה משלם בשמונה המחאות של חברה שאינה חברת סיעוד, המחאות החשופות לעיני גורמים שונים, אלא במזומן.

לצד זאת, פירט ב"כ הנאשם סוגיות שונות המעלות קושי במתן אמון בכהן: כהן העיד כי התקשר אל בטאט לאחר שהבין את הבעייתיות בהמחאות, זאת בסתירה לעדויותיו במשטרה שם טען כי אמר זאת לבטאט במפגש מקרי ביניהם; כהן אישר כי ידע שמדובר בהמחאות של תאגיד, אך רק לקראת תום פרעון שמונה ההמחאות פנה לדבריו אל הנאשם על מנת שיתקן זאת; בבית המשפט, לראשונה, טען כהן ביחס לרישום בחשבונית כי נעשתה על ידו עבודה משפטית הקשורה לבחינת המלל שפורסם בקמפיין השלילי; בשונה מגרסתו במשטרה, כי החליט לפרסם את הענין בסמוך לבחירות הכלליות בשנת 2015, טען כהן לראשונה בבית המשפט כי מדובר היה בפניה יזומה של העיתונאי מתי טוכפלד אליו; כהן טען כי פרסם את הדבר בתגובה לרצח אופי שנעשה לראש הממשלה בנימין נתניהו, אך מהראיות עלה כי הוא מונע מתחושת נקמה עזה כלפי בטאט והרצוג; במסגרת עדותו של כהן עלה טיפול בתיק אחר, אשר אף בו לא נחתם עימו הסכם שכר טרחה.

ב"כ הנאשם התייחס בסיכומיו לעדות בטאט, אשר לטענתו ניכר היה כי חש חוסר נוחות בעת עדותו. בטאט העיד על סכסוך קשה בינו לבין כהן, על אופיו הבעייתי ועל קושי ממשי במתן אמון בו. ב"כ הנאשם היפנה עוד לעדות בטאט, כי שלח את הנאשם אל כהן כלקוח למשרדו בסוגית חברות הסיעוד, זאת על מנת להרגיע את כהן. לסיכום, טען ב"כ הנאשם כי לא ניתן לשלול שבטאט וכהן, אשר היו שותפים במועד הרלוונטי, עשו יד אחת, וכהן קיבל את התמורה, למעשה - לקמפיין השלילי, זאת ללא ידיעת הנאשם.

ב"כ הנאשם טען טיעון חליפי, ככל שהטיעון הראייתי ידחה, ולפיו עומדת לנאשם הגנה מן הצדק. לטענתו, ידיעת כהן ביחס לכך שההמחאות ניתנו על ידי תאגיד, מבססת את היסוד הנפשי שלו כמבצע בצוותא. בנוסף, ידיעתו לגבי הרישום הכוזב בחשבוניות, כפי שנכתב בעובדות כתב האישום, מבססת עבירה של רישום כוזב במסמכי תאגיד. לטענת ב"כ הנאשם, לא ניתנו כל הסברים להימנעות חקירתו של כהן תחת אזהרה. לפיכך, טען כי בנסיבות אלה, של ביצוע עבירת פשע על ידי כהן, אשר כלל לא נחקר לגביה, לעומת עבירת עוון המיוחסת לנאשם, כנגדו הוגש כתב אישום, קמה לנאשם הגנה מן הצדק בשל אכיפה בדרנית.

דין והכרעה

6. תשתית עובדתית מסוימת אינה שנויה במחלוקת בין הצדדים: רקע פעילות המעורבים במפלגת העבודה; הקמפיין השלילי בו היה מעורב כהן בידיעת בטאט; תשלום בסך 40,000 ₪ על ידי הנאשם לכהן בהמחאות החברה. בעוד ב"כ המאשימה טען, כי הוכחה מטרת התשלום עבור הקמפיין השלילי, טען ב"כ הנאשם כי הוכח שהתשלום ניתן עבור סיוע בסיכול שינוי חקיקה הקשור בחברות הסיעוד. השאלה האם הוכחה מטרת התשלום מעבר לספק סביר, תבחן בהתאם למהימנות העדים השונים וראיות שונות המשפיעות על קביעה זו.

(א) עדותו של כהן

7. כהן הוא עד מפתח במקרה הנדון, בהתחשב בכך שבפגישה בה נטען כי הנאשם הודיע לו שיעביר אליו את התשלום עבור הקמפיין השלילי, נכחו רק הנאשם וכהן.

הצדדים התייחסו לסוגיות שונות שעלו במהלך עדות כהן, וטענו כי יש בהן לבסס את עמדתם ביחס למהימנותו. בחינת סוגיות אלה, מצביעה על קושי בקבלת גרסת כהן לגבי מטרת התשלום שניתן לו על ידי הנאשם, ולמצער מעוררת ספק לגביה.

סדר הזמנים

8. ב"כ המאשימה טען, כי סדר ההתרחשות תואם את גרסת כהן לגבי תשלום על ידי הנאשם לאחר סיכום עם בטאט בדבר גובה התשלום עבור הקמפיין השלילי.

המועדים הרלוונטיים הם כדלקמן: בהתאם לסעיף 1 לעובדות כתב האישום, בתחילת חודש אוגוסט 2013 הוכרז על קיום בחירות מקדימות במפלגה (ראו עוד עמ' 24 ש- 29 לפרוט'). כהן העיד, כי כשבחירות מקדימות עמדו על הפרק, פנה אליו הרצוג על מנת שיעמוד בראש המטה שלו אך הוא המליץ להרצוג למנות את בטאט לתפקיד (עמ' 21 ש- 19-22 לפרוט'). בהמשך, העיד כי סיכם עם בטאט על הקווים הכלליים של הקמפיין השלילי לרבות העלות של 40,000 ₪, וכן כי ייצרו אתו קשר לגבי התשלום (עמ' 25 ש- 9-13 לפרוט'). מיד לאחר מכן, התקשר אליו הנאשם וביקש לקבוע פגישה, במהלכה אמר הנאשם לכהן כי הגיע על מנת לפרוע את התשלום עבור הקמפיין השלילי ושישלם בשמונה תשלומים (עמ' 25-26 לפרוט'). שמונה המחאות הועברו בהמשך למזכירתו של כהן, אשר הראשונה בהן נושאת תאריך 29.9.13, ואילו החשבונית בגינה הוצאה ביום 30.9.13 (ת/4). מועדים אלה תומכים בגרסת כהן בדבר תשלום בסך 40,000 ₪ על ידי הנאשם, לאחר סיכום עם בטאט.

יחד עם זאת, ניתן להצביע על הסבר סביר נוסף לסדר ההתרחשות, התואם את גרסת הנאשם ותומך בטיעונו כי התשלום בוצע במסגרת פנייתו אל כהן לשם סיוע בסיכול פגיעת חקיקה בחברות סיעוד. כהן העיד, כי בחודש יוני 2013 פנה אליו דורון רז, יו"ר איגוד חברות הסיעוד (להלן: "האיגוד"), על מנת שסייע בידם להתמודד עם פגיעת חקיקה אפשרית בחברות הסיעוד (עמ' 22 ש- 23 - עמ' 23 ש- 12 לפרוט'). בהודעתו במשטרה מיום 21.10.15, טען כהן כי במקביל לפגישותיו עם האיגוד, יצר איתו קשר הנאשם באותו ענין:

"התקשר אלי גלעד רמות בנוגע לחברה בבעלותו וטען שהוא מהפול של חברות הסיעוד, אבל רוצה שירותים נפרדים באופן פרטי לחברה שלו שמתעסקת בסיעוד בנוגע לשינויים בחוק הסיעוד. אני לא נתתי לגלעד רמות שום הצעה ואמרתי לו שאם אני אסכים לתת לו דבר כזה אז אני נכנס לניגוד עניינים עם הפול וממילא אם אני נכנס לזה אני נכנס עם הפול" (נ/1 ש- 20-23, ההדגשה אינה במקור).

בהמשך, תיאר כהן כי השיב במסרון ליו"ר האיגוד שהצעתו למתן שרות לאיגוד כבר לא אקטואלית, "ומשלב זה היה נתק ביני לבין דורון רז וגלעד רמות" (נ/1 ש- 27). חידוש הקשר עם הנאשם התרחש, בהתאם לעדות כהן במשטרה, לאחר שסיכם עם בטאט על ניהול הקמפיין השלילי בתמורה ל- 40,000 ₪. שעות לאחר מכן הודיעו לכהן ממשרדו כי הנאשם חיפש אותו, ונקבעה ביניהם פגישה במשרדו של כהן. לטענתו, כעבור מספר ימים הגיע הנאשם אל משרדו, הציג את עצמו וציין שהגיע לשם הסדרת התשלום עליו סוכם עם בטאט:

"להפתעתי בשיחה במשרדי כעבור מספר ימים הוא הציג את עצמו ואמר שהגיע לכאן בהמשך לשיחה של בטאט איתי, כמו כן ציין שהוא פעיל מאוד במטה של בוז'י... גלעד הבהיר לי שהוא זה שיסדיר את התשלום שסוכם עם בטאט למימון הקמפיין הנגטיבי נגד ח"כ שלי יחימוביץ באמצעות 8 המחאות" (נ/1 ש- 37-40, ההדגשה אינה במקור).

למעשה, מעדות זו עולה קשר טלפוני בלבד עם הנאשם עד לאחר הסיכום עם בטאט לגבי הקמפיין השלילי, קשר אשר נקטע מיד בשיחת הטלפון כשכהן הבין שהנאשם מעוניין בטיפולו בנושא לגבי האיגוד כבר פנה אליו. עוד עולה מעדות זו, כי היכרות פנים אל פנים התרחשה לראשונה כשהנאשם הגיע אל משרדו של כהן על מנת להסדיר את התשלום עבור הקמפיין השלילי והציג את עצמו.

בניגוד לגרסה זו, מסר כהן בהמשך גרסאות נוספות מהן עולה היכרות מעמיקה יותר עם הנאשם בהקשר הסיוע לחברות הסיוע, זאת על אף אותו ניגוד עניינים שמנע ממנו לכאורה לעשות כן: כך, בעת עימות שנערך עם הנאשם, טען כהן כי קיים פגישה עם הנאשם במהלכה הבהיר לו שעלול להיות ניגוד עניינים לנוכח הקשר שיש לו עם האיגוד, ואף נתקל בנאשם בבית אסיה לאחר סיום פגישה עם יו"ר האיגוד (ת/א' ש- 11-5); באופן דומה, בעת עדותו בבית המשפט טען כהן, כי פגש את הנאשם והבהיר לו שאינו יכול לטפל בנושא חברות הסיוע באופן פרטי, ו"**בזה מבחינתי נגמר**" (עמ' 24 ש- 17-18 לפרוט'). זאת ועוד: בניגוד לגרסה מתפתחת זו, לגבי ניתוק קשר מיד לאחר שהבין מהו הטיפול אותו מבקש הנאשם, בין אם בשיחה טלפונית ובין אם בפגישה יחידה במשרדו, יומנו של כהן מעלה כי קיים במשרדו שתי פגישות עם הנאשם בתאריכים 30.6.13 ו- 1.7.13 (ת/א' 11). יש להדגיש, כי מדובר בשני מועדים הקודמים ליום 9.7.13, בו הודיע כהן ליו"ר האיגוד, נשוא אותו ניגוד עניינים אפשרי, כי לא יקבל עליו את הטיפול בעניינים (ת/א' 4).

שילוב נתונים אלה, אינו מביא לביסוס תמיכה רבה יותר של "סדר הזמנים" במטרת התשלום עליה העיד כהן, לעומת המטרה לגביה העיד הנאשם, זאת בשל מספר סיבות: הסתירות בעדותו של כהן; המגמתיות בהצגת קשר קצר ורופף עם הנאשם בהקשר חברות הסיוע, בניגוד לראיות אחרות; הפניה המוקדמת של הנאשם אל כהן באותו נושא עוד בטרם הוכרז על בחירות מוקדמות והרצוג שקל את קיומו של קמפיין שלילי; פניית הנאשם שוב אל כהן לאחר ניתוק הקשר של כהן עם האיגוד וכן של הנאשם עם עו"ד הררי (כפי שיפורט עוד בהמשך).

התשלום עבור הקמפיין השלילי לעומת שכר הטרחה והקמפיין הראשון

9. כהן התייחס להפרש הכספי שבין הצעתו לאיגוד לבין גרסת הנאשם כי הסתפק בסכום נמוך באופן משמעותי, כ"**כשל לוגי**" (עמ' 55 ש- 11 לפרוט'). בהתאם לעדותו בבית המשפט, בעת המו"מ עם האיגוד "**הצעת הערכה שלי, אמרתי בסביבות 400 אלף שקל 300-400 אלף שקל**" (עמ' 23 ש- 16, עמ' 31 ש- 7 לפרוט'). יו"ר האיגוד, דורון רז, העיד במשטרה כי כהן "**נקב בסכום אסטרונומי 200-300 אלף**" **בשביל עתירה**" (ת/א' ש- 44). את השירות אותו ביקש ממנו הנאשם לגבי חברות הסיוע, טען כהן שהעריך ב- 70-80 אלף (ת/א' ש- 42), ומכאן שאת גובה התשלום בסך 40,000 ₪ יש להשוות להערכת כהן ולא להצעתו לאיגוד. כאשר כהן התייחס בעדותו להערכת עבודתו בהפרשים של 100,000 ₪ ("300-400 אלף ₪"), הערכה לגביה העיד יו"ר האיגוד בהפרשים של 100,000 ₪ נוספים לכל הפחות ("200-300 אלף ₪"), קשה להתייחס כלא סביר והגיוני להפרש של 30-40 אלף ₪ בין הערכת כהן לגבי השירות שביקש ממנו הנאשם לבין הסכום ששולם לו.

לעומת זאת, קיים לכל הפחות קושי דומה, בהסברו של כהן לגבי גובה התמורה שקיבל עבור הקמפיין השלילי. מהראיות שהוגשו על ידי המאשימה, עולה כי כהן שילם לחברת MYT העוסקת בהפצת מסרונים ודואר אלקטרוני (להלן: "**חברת ההפצה**"), סך של 3,874 ₪ עבור הקמפיין השלילי (ת/א' 17, מסמך 96). כהן הסביר כי כחלק מעבודתו, היה עליו לנסח את הפרסום ולמנוע הוצאת לשון הרע (עמ' 25 ש- 23 לפרוט'). יחד עם זאת, קשה לגשר על הפער המשמעותי בין הסכום ששולם לשם הפצת הקמפיין השלילי לבין התשלום אותו קיבל כהן, לטענתו. פער זה קשה להסבר אף בעיני כהן, אשר התקשה להסכים כי עלות המשלוח הסתכמה בסכום זה, המהווה 10% בלבד מהסכום שלטענתו שולם לו.

תחילה, התקשה לקבל כי מדובר היה בסכום זה וטען שמדובר ביותר מהפצה אחת:

ש: ...עכשיו השאלה שלי 36 אלף שקלים אחרים למה הם הלכו?
ת: אתה, אני לא יודע מאיפה עשית איך עשית את החשבון, אני כרגע לא
זוכר כמה פעמים הוצאנו כמה אם אסם יצאו,
ש: אז אני אצטט לך.
ת: אני לא זוכר כמה אם אסם יצאו. יצא יותר מאחד למיטב ידיעתי
אוקי?
ש: ברור אבל תשמע, שנייה אחת,
ת: אז זה לא 36, כי אם יצא יותר מאחד אז יצא יותר מאחד" (עמ' 36 ש-
24-30 לפרוט').

אף בהמשך, לאחר שנשאל לגבי עימותו במשטרה ביחס לסכום זה של כ-4,000 ₪, עמד כהן על כך ש"לא, זה כזה משלוח, הכול משלוח, אני לא זוכר כמה משלוחים כמה הודעות נשלחו" (עמ' 37 ש-16 לפרוט'). רק לאחר שב"כ המאשימה אישר כי מדובר בתשלום של כ-4,000 ₪ (עמ' 37 ש-18 לפרוט'), שב כהן וטען כי עיקר העבודה היתה משפטית (עמ' 37 ש-24 לפרוט').

הסבר זה מעורר קושי נוסף, לנוכח הקמפיין השלילי אותו ערך כהן בתחילת שנת 2013 (להלן: "הקמפיין הראשון"). מהראיות שהוגשו על ידי המאשימה, עולה כי כהן ניהל קמפיין שלילי כנגד יחידות, חודשים רבים בטרם הוכרז על קיום בחירות מקדימות במפלגה וסוכמו פרטי הקמפיין השלילי, זאת ללא כל פניה מצד הרצוג או בטאט שעדיין לא היה בתפקיד במטה הרצוג. מדובר היה ביוזמה של מספר חברי מפלגה ובהם כהן (ת/23 עמ' 2, נ/4 ש-17-18). זאת ועוד: ההתקשרות עם חברת ההפצה נעשתה על ידי כהן, ממשרדו כעורך דין ובהתכתבויות בהן אף חתם כעורך דין (ת/17 מסמכים 2-4, 36). באופן דומה, התשלום עבור הקמפיין הראשון נעשה על ידי כהן (ת/17 מסמך 5), אשר היה זה ששלח אל חברת ההפצה נוסח להפצה כבר בחודש ינואר 2013 (ת/15). בעבור שרות זה, שילם כהן לחברת ההפצה, בתאריך 19.2.13, סך של 4,248 ₪ (ת/17 מסמך 5). סכום זה מצביע על היקף קמפיין מעט גדול מהקמפיין השלילי עבורו טען כהן שקיבל סך של 40,000 ₪. יחד עם זאת, לא הוצגה כל ראיה המצביעה על תשלום כלשהו לכהן עבור ניסוח או בחינת לשון הרע בפרסומים אותם שלח לחברת ההפצה בקמפיין הראשון. בנוסף, לא הוצגה חשבונית כלשהי לגבי סכום ששולם לכהן בעבור אותו תשלום שהעביר לחברת ההפצה או בעבור פעילותו בקמפיין הראשון. נתונים אלה מעוררים תהיה מדוע עלות הקמפיין השלילי עלתה פי עשרה מעלותו של הקמפיין הראשון, כנגד אותה אישיות, דרך אותה חברת הפצה, ובהיקף אף נמוך במעט. תהיה זו מתחזקת לאור תכתובת בין כהן לחברת ההפצה, מיום 27.9.13, עוד בטרם התקבל התשלום מהנאשם, בה היפנה כהן לפרטי ההתקשרות בינו לבין חברת ההפצה (ת/17 מסמך 36). יש להדגיש כי פרטי ההתקשרות היחידים שהוצגו בראיות מתייחסים להתקשרות של הקמפיין הראשון. מכאן, עולה ספק האם אין מדובר בהמשך אותו קמפיין שלילי ראשון, גם אם הפעם נעשה בידיעה מוקדמת של הרצוג. חיזוק לספק זה, מתעורר נוכח העובדה שכהן נמנע מלהעיד במשטרה על הקמפיין הראשון, עד שלא עומת על כך על ידי חוקרי המשטרה. בהודעתו הראשונה (נ/1), פירט כהן לגבי ההסכמה עם בטאט ביחס לקמפיין השלילי, ואף עומת עם דפים מחשבון הפייסבוק שלו מהם עולה כי היה ממתנגדי יחידות, אך כהן נמנע מלהתייחס באותה עדות לקמפיין הראשון אותו ניהל. כך נהג בעימות שנערך בינו לבין בטאט (נ/2) וכך בהודעה נוספת שמסר בהמשך (נ/3). רק כעבור למעלה מחצי שנה, כשמסר הודעה שלישית בה נשאל באופן מפורש מדוע לא העיד דבר לגבי הקמפיין הראשון שהתגלה במהלך החקירה, השיב שמדובר בפרשה שאינה רלוונטית "עד כדי כך היא לא רלוונטית ששכחתי מלהזכיר אותה" (נ/4 ש-7 עמוד 7).

19-20). קשה לראות מדוע סבר כהן שהקמפיין הראשון הוא עד כדי כך לא רלוונטי, עד כדי התעלמות מקיומו המעוררת סימני שאלה.

הסבר לקבלת המחאות מתאגיד

10. כהן העיד כי הנאשם שלח את ההמחאות עם שלוח, ולאחר שמזכירתו הוציאה קבלה הוא שם לב לבעייתיות בהמחאות:

**"כשהיא הפנתה את תשומת ליבי העבירה לי את המידע אני ראיתי שמדובר בצ'קים מחברה והרמתי טלפון לשמעון בטאט ואמרתי לו שמעון יכולה להיות עם זה בעיה תסדירו את זה שייקחו שימוש דייבנד יש פה איזה שהיא בעייתיות.
ש: מדוע?**

ת: כי התרומה היא מחברה אני יודע את זה כעורך דין אני יודע את זה גם כמי שהיה מעורב בקמפיינים, התרומה הזאתי היא מחברה" (עמ' 26 ש- 24-31 לפרוט').

באופן דומה העיד כהן במשטרה, כי בעת הוצאת החשבונית הבחין בכך שההמחאות ניתנו על ידי חברה (נ/1 ש- 44). בעייתיות זו מסבירה את עדותו של כהן בבית המשפט, כי התקשר לשמעון בטאט (עמ' 26 ש- 26-27 לפרוט'), זאת בשל הצורך הברור במתן פתרון מיידי לפעולה המנוגדת לחוק, בוודאי כשקשור בה עורך דין. יחד עם זאת, בהודעתו במשטרה טען כהן כי העיר על כך לבטאט **"בפגישה אקראית"** (נ/1 ש- 45), נתון שאינו מעיד על בהילות לתקן עבירה, ומוסיף לספק האם עבירה אכן בוצעה. לכהן לא היה מענה לסתירה בין שתי הגרסאות, וכל שענה הוא: **"אני אמרתי לו, מה זה משנה אם אמרתי לו את זה בפגישה אקראית או לא? אמרתי לו.."** (עמ' 35 ש- 14 לפרוט').

גרסאותיו השונות של כהן, המשיכו להתפתח בין עדותו במשטרה לעדותו בבית המשפט: במשטרה העיד כי לאחר אותה "פגישה אקראית" בה העיר לבטאט על בעיית ההמחאות, לאחר סיום הבחירות המקדימות התקשר אל בטאט וביקש ממנו לוודא כי אין בעייתיות בתשלום (נ/1 ש- 47-48). בבית המשפט העיד, כי לאחר שיחת הטלפון עם בטאט, שוחח איתו שוב לגבי ההמחאות (עמ' 27 ש- 5 לפרוט'). כהן העיד במשטרה, כי בהמשך הבחין שאין בדו"ח מבקר המדינה דיווח על תשלום החברה, והחליט לפנות לתקשורת כי ראה ש"שופכים את דמו של ראש הממשלה נתניהו בגין שחיתות שכן בוז'י הרצוג בעצמו וחבר מרעיו אינם נקיים" (נ/1 ש- 49-52 לפרוט'). בגרסה נוספת, הוסיף כהן מפגש עם הנאשם, מבלי שציין כי אמר דבר כלשהו לנאשם לגבי בעייתיות ההמחאות: במהלך עימות שנערך בין השניים במשטרה, טען הנאשם שמספר חודשים לאחר תשלום ההמחאות, פנה אליו כהן והציע לו להמשיך בטיפול בחוק ההסדרים. בתגובה לכך, טען כהן בעימות כי אכן נפגש עם הנאשם במשרדו וזאת על מנת לדעת מהי חברת אר.פי.אמ, וכי הנאשם אף ערך לו סיור בקומה (ת/א' עמ' 6). אף גרסה זו התפתחה בבית המשפט לכדי פניה יזומה אל הנאשם לגבי ההמחאות, כאשר העיד כי לאחר שהבחין בחוסר הדיווח בדו"ח המבקר הוא יזם פגישה עם הנאשם והסביר לו את בעייתיות ההמחאות (עמ' 27 לפרוט'). לא ברור כיצד נשכח מכהן בעדותיו במשטרה, אותו הסבר לפיו הודיע לנאשם לגבי בעייתיות ההמחאות.

בנוסף, לא ברור מדוע כהן, כעורך דין המודע להמחאות שניתנו באופן המנוגד לכאורה לחוק, המשיך ופרע המחאות אלה לאורך חודשים על אף שלא נעשה דבר לתיקון. עוד לא ברור, כיצד לא עמד כהן על קבלת המחאות או תשלום

באופן המותר בחוק, ותחת זאת יעץ לבטאט שהנאשם "ימשוך דיבידנד" (עמ' 26 ש- 28 לפרוט'). מכאן, ניתן להבין את נסיונו של כהן בבית המשפט, להתנער מידעו כי מדובר בהמחאות של חברה ואף מכך שראה המחאות אלה:

ש: תגיד לי אבל ההמחאות, ההמחאות עצמן גם הן הוגשו לבית המשפט, כלומר עותק מהם, רשום עליהם בגדול לא בקטן באיזה חשבונית, **ת:** אני לא קיבלתי את ההמחאות, זה יצא עם שליח ומגיע למזכירה. **ש:** את ההמחאות לא ראית אף פעם. **ת:** ראיתי אותם עכשיו במהלך החקירה וכולי, אני לא ראיתי את ההמחאות. **ש:** לא ראית אותן אף פעם? **ת:** לא, אני לא זוכר שראיתי, לידיי הם לא הגיעו. הם הגיעו למשרד הם הופקדו בחשבון אני לא נכנסתי לבדוק את ההמחאות. **ש:** זאת אומרת שאם רשום RPM בגדול השם של החברה זה משהו שלא ראית בעצם עד החקירה במשטרה? **ת:** לא, לא, אני אמרתי שוב, **ש:** אני מדבר על ההמחאות. **ת:** על ההמחאות לא ראיתי אותם. **ש:** הבנתי. **ת:** ההמחאות הופקדו בחשבון בנק. **ש:** אוקי. **ת:** היא מקבלת אותם, היא מטפלת בהם. הם מועברים לחשבון בנק" (עמ' 36 ש- 1-17 לפרוט').

דברים אלה מנוגדים לידיעת כהן, כפי שהעיד בעצמו, על כך שמדובר בהמחאות חברה ולכן פנה מיד אל בטאט. בנוסף, עדותו הברורה של כהן כי ההמחאות לא הגיעו לידי, עומדת לכאורה בסתירה אף לחתימה הנחזית כחתימתו ומופיעה על גב כל שמונה ההמחאות (ת/4, מסמכים "יעד שהרבני" 14-18, והשוו מסמכים אלה עם החתימות בנ/1).

הסבר לגבי אופי החשבוניות שהוצאו

11. שמונה החשבוניות שהוצאו ממשרדו של כהן עבור התשלום של הנאשם, מציינות כי מדובר ב"שכ"ט עבור שירותים משפטיים" (ת/4, "יעד שהרבני" 13-5). חשבוניות אלה תומכות בגרסת הנאשם כי שילם לכהן בעבור שירותים משפטיים שמהותם היא הליכים שיסכלו את הפגיעה בחברות הסיעוד. תמיכה נוספת ניתן למצוא בדיווח של הנאשם בכרטיסי הנהלת החשבונות שלו, כתשלום אשר ניתן בתמורה לשכר טרחה משפטי (ת/7).

כהן הסביר בעדותו במשטרה, כי "זה משרד עורכי דין וככה החשבוניות יוצאות מתוכנת העודכנית. בפועל לא נתתי לאר.פי.אם ו/או גלעד רמות ו/או למי מטעמו שירותים משפטיים. והתשלום היה בגין הקמפיין השלישי (נ/1 ש- 69-70). בבית המשפט היה כהן פחות נחרץ לגבי אופן מתן החשבוניות, העיד כי אינו יודע כיצד להוציא חשבונית והדבר טופל במשרדו על ידי המזכירה באמצעות תכנת "עודכנית". עוד העיד, כי הוא משער שזו הסיבה שנרשם בחשבוניות "שכ"ט עבור שירותים משפטיים" וכן כי אינו יודע האם ניתן לשנות את הכיתוב בחשבוניות (עמ' 32 ש- 26 -

עמ' 33 ש- 11 לפרוט'). לא הוצגו בבית המשפט עדות מזכירתו של כהן או ראיה כלשהי לפיה הרישום המופיע בחשבוניות הוא ברירת מחדל בתכנה. בהתאם לשיחה שערכה המשטרה עם רואה החשבון של כהן, עולה כי בתכנה ישנם מושגים הקשורים למקצוע עריכת הדין ובנוסף ניתן להוסיף מלל ולרשום בחשבונית את השירות עבורו ניתן התשלום (ת/8). לפיכך, לא ניתן לקבוע כי מדובר ברישום שבוצע כפעולה שגרתית על ידי מזכירתו של כהן, אשר אינו מעיד על אופי השירות שאכן ניתן לנאשם.

בהמשך עדותו בבית המשפט, ביקש כהן להרחיק את עצמו עוד מחשבוניות אלה, אשר טופלו לדבריו על ידי מזכירתו, וטען שבדרך כלל אינו מביט בחשבוניות המשרד (עמ' 33 ש- 17-18 לפרוט'). יחד עם זאת, כהן העיד במשטרה כי **"כשיצאה החשבונית אני פעם ראשונה ראיתי שמדובר בחברה"** (נ/1 ש- 44), ולכן פנה אל בטאט. לפיכך, ניתן ללמוד כי כהן ראה לפחות חשבונית אחת, בה צוין שניתנה לחברה וכן כי תיאור השרות הוא "שכ"ט עבור שירותים משפטיים".

אף אם ניתן היה לקבוע כי כל הטיפול בתשלומים והוצאת חשבוניות אכן נעשה על ידי מזכירתו של כהן, בוודאי ישנה חשיבות בעדכונה על ידי כהן בעבור איזה סוג שירות ניתן אותו תשלום ועדכון החשבונית בהתאם. סוגיה זו מוסיפה ומחזקת את הספק הקיים, האם תיאור השירות שניתן לנאשם אינו תואם את סוג השירות שאכן קיבל מכהן.

מניע בהפללת הנאשם

12. ב"כ המאשימה טען, כי לכהן אין ולא היה כל מניע להפליל את הנאשם בעבירה שלא ביצע. אכן, בראיות שהוצגו לא עלה מניע מצד כהן כנגד הנאשם. יחד עם זאת, ניתן בהחלט להצביע על כעס רב מצד כהן כלפי הרצוג ובטאט, באופן הכורך את הנאשם בעל כורחו בפרשיה בה הרצוג ובטאט מעורבים. בהודעותיו במשטרה, העיד כהן על כעסו כנגד הרצוג אשר לא קיים הבטחות שונות שניתנו לו לקבלת תפקידים ועבודה, תוך פירוט רב, דוגמת המקרים הבאים:

"...בוז'י הציע לי שאני אשתלב בעשייה בבית ברל כעו"ד. זה לא קרם עור וגידים ואני כעסתי באופן טבעי על בוז'י. דיברתי איתו על זה והבעתי את הכעס שלי והוא אמר שהוא יטפל בזה... גם בטאט היה מעורב בסיפור הזה... הוא אמר לי שהוא רואה בי המועמד הראוי להיות שם היועץ המשפטי. בסופו של דבר שמי לא עלה ולא התמנתי מן הסתם...אני כעסתי על בוז'י על הדרך, אני לא רוצה שהוא יהתל בי, והשיח הזה הוא שיח מניפולטיבי שהוא פסול בעיניי" (נ/3 ש- 77-88).

"בוז'י גם פנה אלי ואמר לי בשיחה אישית איתי כשנפגשנו בבית קפה שהוא רוצה שאני אהיה היועץ האסטרטגי שלו בקמפיין הארצי... יומיים לאחר מכן שמעתי שהוא שכר את משרד פאר לוי. ואז התקשרתי אליו ושאלתי אותו למה אתה מזמין אותי לשבת איתך ואני שומע שבכלל סגרת לפני כן עם משרד אחר אז בשביל מה השיחה הזאת. בוז'י האשים את בטאט שהוא שכר ללא ידיעתו..." (נ/3 ש- 89-100).

"באותו קמפיין אחרי שבוז'י פיטר את משרד פאר לוי... אני קיבלתי שיחת טלפון מבוז'י שהוא מעוניין ושוקל ורוצה לדעת את עמדתי באשר לשכירת שירותי כיועץ אסטרטגי... אמרתי לו שזה מצריך ליבון ביננו לפני שאני אוכל בכלל לשקול. בערב כבר שמעתי שהתפרסם בתקשורת שהוא שכר את משרד אדלר-חומסקי. אני רוצה להדגיש שלא הייתי מתוסכל מהדברים האלה כי מעולם לא הייתה לי ציפייה אמיתית מבוז'י אני פשוט כעסתי כי לא אהבתי את דרך ההתנהלות" (נ/3 ש- 102-110).

אף במהלך עימות שנערך בין הרצוג לכהן, טען הרצוג שכהן כעס עליו ועל בטאט בשל העובדה שלא מינה אותו לאחר הבחירות המקדימות לתפקידים שונים אותם ביקש ממנו כהן (נ/א' ש- 203-215), ואף כהן אישר זאת בעצמו במהלך אותו עימות (נ/א' ש- 223-227).

באופן דומה, כהן פירט בעדותו את יחסו כפוי הטובה של בטאט כלפיו, למרות יחסו המיטיב עמו: כיצד בשנת 2011 סייע לבטאט כשזה היה בשפל ובמצוקה, פגש אותו ב"קונטיינר מלא זבובים", שאל את בטאט מדוע הוא לא עושה משהו עבור עצמו ומשפחתו והציע לו באותו מעמד לשתף פעולה במסגרת משרדו (עמ' 22 ש- 11-15 לפרוט'). בהמשך, כהן העיד כי הוא זה שיזם את מינוי בטאט למנהל מטהו של הרצוג בבחירות המקדימות בשנת 2013 (עמ' 21 ש- 21-22 לפרוט'). סמוך לאחר אותן בחירות מקדימות, פרץ בין השניים סכסוך בעקבות תיק "הלקוח הירדני", וכהן נמנע בשל כך מלפנות שוב אל בטאט בסוגית התשלום (נ/א' ש- 49-50, נ/א' ש- 127). מדובר בסכסוך עם לקוח ירדני של משרדו של כהן, אשר נמנע מלשלם לו לאחר שהתבסס, לטענת כהן, על פעולה שלא כדין מצד בטאט:

"הוא הוציא לי שלף לי איזה שהוא הסכם שהוא חתם עם שמעון בטאט שהוא בכלל לא היה שותף בפירמה ולא היה מוסמך לחתום והוא שלף את הדבר הזה בבית המשפט"
(עמ' 49 ש- 31 - עמ' 50 ש- 1 לפרוט').

בעת עדותו בבית המשפט, על אף דבריו המנומקים והמפורשים במשטרה על כעס כנגד הרצוג ובטאט, שינה כהן את עמדתו, ביקש להפחית ממשמעות האירועים שפירט, כאילו נשכחו, תוך שהכחיש מוטיבציה לפגוע בהרצוג ובבטאט. כך התייחס כהן בבית המשפט לטענה כי פעל מתוך מניע כנגדם:

"בעברית צחה, פלמחניקית, "בבלט". אין לי שום דבר לנקום בבוז'י הרצוג שום סיבה שהיא, יש לי משרד אני עורך דין עצמאי אני לא צריך ממנו שום תפקיד אני עשיתי תפקידים בעבר במפלגת העבודה. לא צריך את זה אני אחרי זה. בטאט בוודאי אין לי על מה לנקום בו ולא היה לי על מה לנקום בו, הסכסוך היה סכסוך, אם רציתי לפתור אותו בוודאי לא בדרך הזאת פותרים בעיות"
(עמ' 31 ש- 20-24 לפרוט').

כך התייחס בבית המשפט ל"תקופות פחות טובות" במערכת יחסיו עם הרצוג, למרות התיאור המפורט לעיל, מתוך עדותו במשטרה, לגבי כעס בנוגע לתפקידים אישיים אותם ביקש מהרצוג ולא קיבל: **"המחלוקות היו פוליטיות בעיקרן. לא אישיות"** (עמ' 21 ש- 12 לפרוט').

באופן דומה, כשעומת בבית המשפט עם כעסו הניכר כלפי הרצוג ובטאט כפי שעלה בעדותו המפורטת במשטרה, המעיט כהן בכך וכינה זאת "הבעת מחאה" בלבד:

"ש: אבל בכול זאת אמרת במשטרה שכעבור כמה ימים שפתאום, אני לא יודע אפילו אם כמה ימים שפתאום אתה שמעת אולי אפילו בתקשורת שהוא שכר את שירותי משרד ליון פאר אתה התעצבנת, אתה אפילו אמרת לו אתה מדבר איתי ובסוף,

ת: אני אמרתי, קודם כל התעצבנתי, בוא ניקח בפרופורציה,

עמוד 11

ש: התבאסת לצורך ה-,

ת: בוא ניקח בפרופורציה, אני הבעתי את מחאתי בפניי שאתה מדבר

איתי ואתה עושה ביד אחרת משהו אחר"

(עמ' 39 ש- 10-17 לפרוט').

היבט נוסף המעורר קושי לגבי מניע אפשרי של כהן, מתייחס לכך שכהן העיד על חברותו, פעילותו הענפה והתפקידים המגוונים אותם מילא במפלגת העבודה לאורך שנים רבות (עמ' 30 ש- 31 - עמ' 31 ש- 6 לפרוט'), חברות מפלגה בה הוא ממשיך אף היום (עמ' 47 ש- 19 לפרוט'). על רקע זה, קשה להבין את הכתבה שהתפרסמה בעיתון "ישראל היום" ביום 13.3.15, ארבעה ימים בלבד לפני הבחירות הכלליות לכנסת, בה סיפר כהן את עיקרי הדברים שעלו בעדותו לגבי הקמפיין השלילי והתשלום בסך 40,000 ₪ עליו סיכם עם בטאט (נ/4 ש- 155-158). מדובר בכתבה בעלת פוטנציאל פגיעה במפלגת העבודה, בראשה עמד הרצוג, בבחירות שהתקיימו ימים ספורים לאחר מכן, בוודאי כאשר זו התפרסמה בעיתון הנפוץ במדינה אשר אינו מוכר באהדתו למפלגת העבודה. כהן, איש מפלגת העבודה הנטוע לאורך שנים במוסדותיה, הסביר במשטרה את המניע לפנייתו לתקשורת באופן הבא:

"אני החלטתי לפנות לתקשורת כי ראיתי בתקופת הבחירות לכנסת ששופכים את דמו של ראש הממשלה נתניהו בגין שחיתות שכן בוז'י הרצוג עצמו וחבר מרעיו אינם נקיים" (נ/1 ש- 50-52).

כהן שב ואישר הסבר זה לפנייתו לתקשורת, בעדות שמסר כעבור כחצי שנה (נ/4 ש- 153-158).

נסיבות אלה מעוררות סימני שאלה ביחס למניע לעצם פניית כהן אל התקשורת, ואף ספק ביחס להשפעת מניע זה על אמיתות תוכן הדברים.

באופן דומה לדרך בה התייחס כהן בביטול בעדותו בבית המשפט לכל המטענים האישיים בינו לבין הרצוג ובטאט, עליהם העיד במפורש במשטרה, כך שינה כהן את עדותו ביחס לפנייתו מעוררת התמיהה לעיתון "ישראל היום" בסמוך לבחירות:

"אני לא פניתי כדי לפגוע בהרצוג, אני לא פניתי, מי שפנה אליי זה היה מתי טוכפלד שאמר שהוא יודע על סיפור מסוים כזה וכזה" (עמ' 47 ש- 31-32 לפרוט').

דברים אלה עלו לראשונה בעת הכנת כהן לעדות על ידי ב"כ המאשימה (נ/6), ולא הוצגה כל ראיה, כגון גרסתו של העיתונאי, על מנת לתמוך בהם.

כל האמור לעיל משתלב לכדי מגמה מצד כהן להקנות לעדותו בבית המשפט מימד אובייקטיבי ככל הניתן, זאת על אף הראיות לגבי מערכת יחסים טעונה ועכורה עם הרצוג ובטאט, בעקבותיה יזם את הפרסום בעיתון באופן העלול לפגוע בהם. שינויים אלה מצד כהן ביחס לגרסאותיו במשטרה, העולים בחלקם עד כדי סתירה, מבססים את הרקע והמוטיבציה לפרסום הדברים על ידו, אך בנוסף משפיעים גם על מידת המהימנות שניתן לתת למכלול דבריו.

מבלי לתת משקל כלשהו לעדותו במשטרה של הרצוג, אשר לא העיד בבית המשפט, הדברים שאמר במהלך עימות שנערך עם כהן והוגש בהסכמה, משקפים את הספק המתעורר לנוכח כל שפורט עד כה:

"אני חושב שדני כהן מציג תאוריה שהוא מציג מהיום הראשון זה התאוריה שאיתה הוא סייע לגורם פוליטי אחר בשלהי הבחירות לאחר שהוא התאכזב מאיתנו, דני כהן לא יכול לחזור בו מהתאוריה שהוא הציג ל'ישראל היום'" (נ/א'5 ש- 175-177).

התרשמות בלתי אמצעית מכהן ומגרסתו הקוהרנטית

13. בסיכומי המאשימה נטען, כי יש לתת משקל רב לגרסתו של כהן במשטרה ובבית המשפט, אשר היתה "גרסה אחידה, קוהרנטית, עקבית, ומעל לכל - הגיונית" (סעיף 2 לסיכומים). בנוסף, טען ב"כ המאשימה כי על בית המשפט לתת משקל להתרשמותו הבלתי אמצעית מהעד כהן, ומעדותו הסדורה והרהוטה.

כפי שפורט בהרחבה עד כה, לא ניתן להתייחס לשוני, עד כדי הבדלים משמעותיים וסתירות בין גרסאות כהן במשטרה ובבית המשפט, כאל גרסה אחידה, קוהרנטית ועקבית. הסוגיות שלעיל מצביעות על מגמתיות עדותו של כהן בבית המשפט, אשר הותירה ספק לגבי גרסתו, גם אם עדות זו אכן התאפיינה ברהיטות ובבטחון עצמי. עדותו של כהן הותירה רושם של אדם קפדן, היודע לעמוד על קוצו של יוד בכל הנוגע לשמירה על עצמו ועל שמו הטוב, תוך שימוש בידע משפטי. כך, העיד כהן על תביעה שהגיש כנגד הכתב משה נוסבאום אשר דיווח כי כהן נחקר באזהרה במסגרת חקירת המקרה הנדון (עמ' 29 לפרוט'); כך, אישר כהן כי ידע לעשות שימוש בהגשת עתירות רבות במסגרת המפלגה (עמ' 40 ש- 16-18 לפרוט'); כך, במהלך חקירתו הנגדית ביקש שוב ושוב שב"כ הנאשם יציג בפניו את אותם ציטוטים עליהם נשאל; כך, טען בעצמו במהלך חקירתו הנגדית כי ישנה בעיית "קבילות" בציטוט בשאלה של אדם שאינו יכול לשמש כעד (עמ' 41 ש- 26-28 לפרוט'); כך, קטע לא פעם את שאלות ב"כ הנאשם; וכך, לא איפשר לב"כ הנאשם לכנות את הקמפיין שערך כ"קמפיין הכפשה":

"עו"ד חקלאי: בוא, בוא נתקדם. אתה עבדת ממשרדך על הקמפיין הפוליטי נכון? הקמפיין הכפשה הזה.

העד, מר כהן: לא אתה לא תקרא לזה הכפשה.

ש: לא לא, סליחה סליחה, קמפיין שלילי.

ת: אל תקרא לזה הכפשה.

ש: עזוב הכפשה עזוב אני חוזר ב..."

(עמ' 45 ש- 7-12 לפרוט').

התרשמות זו מכהן, מוסיפה ומחדדת תהיות לגבי התנהלותו ביחס לתשלום ההמחאות באופן המנוגד לחוק. ספק בעיני האם אדם קפדן כעו"ד כהן, אשר היה מודע לבעייתיות החוקית מיד כשהבחין בחשבונית או בהמחאות, הסתפק דווקא בעניין זה הנוגע בפלילים בהתרעה בדרך של פגישה אקראית עם בטאט, מקורבו באותה עת, או שיחת טלפון או מפגש יזום במשרדו של הנאשם חודשים לאחר התשלום (בהתאם לאחת מגרסאות כהן). כהן לא ביצע כל פניה כתובה לאחד המעורבים, על אף שלטענתו הבעייתיות לא טופלה, ואף בחר פשוט לזנוח את הבעיה. פנייתו הדלה של כהן אל בטאט בנושא זה, בין אם בפגישה אקראית ובין אם בשיחת טלפון אחת או שתיים (בהתאם לגרסאותיו המשתנות), אינה סבירה בנסיבות אלה, במיוחד לנוכח הקשר היומיומי שלו עם

בטאט, לאחר שיצאה אותה "חשבונית ראשונה" בה הבחין בבעייתיות: פלט השיחות בין השניים (ת/10), המתייחס לתקופה עד לסוף חודש אוקטובר 2013 בלבד, מצביע על כ- 170 פעמים בהם יצרו השניים קשר רק במהלך חודש זה. ניתן היה לצפות, כי ככל שכהן הבחין בבעייתיות, היה מעלה סוגיה זו בפני בטאט באופן מעט יותר משמעותי במהלך הקשר הרציף והיומיומי ביניהם.

נסיבות אלה מעוררות ספק נוסף, המתייחס לשאלה מדוע בחר כהן להמשיך ולפדות את אותן שמונה המחאות, שהיו בעייתיות בעיניו, על אף שהדבר לא טופל על ידי בטאט והנאשם, תוך שלדבריו "הבין" שהסכום ידווח על ידי הנאשם כדיבידנד (עמ' 60 לפרוט').

סיכום ביניים - עדותו של כהן

14. הסוגיות השונות אליהן היפנה ב"כ המאשימה, כתומכות בגרסת כהן, ניתנות לפירוש סביר והגיוני התומך גם בגרסת הנאשם. מהלך ניתוח חלק מהסוגיות, מכרסם במהימנות עדותו של כהן באופן שאינו מאפשר לבסס עליה, כשלעצמה, הרשעה בפלילים.

(ב) עדותו של בטאט

15. ב"כ המאשימה טען, כי יש לפצל את מידת האמון במגוון גרסאותיו של בטאט, ולאמץ את גרסתו כפי שבאה לידי ביטוי בהודאתו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש כנגדו במסגרת אותה פרשיה (ת/5א'), גרסה המבססת את מטרת התשלום כפי שטען כהן.

עדותו של בטאט תומכת בגרסת כהן לגבי הרקע, בו הציע כהן לבצע את הקמפיין השלילי ובטאט הביע רצונו בכך. יחד עם זאת, כפי שיפורט להלן, לא מצאתי כי ביחס לתשלום ומטרתו יש להעדיף את הנמקות ב"כ המאשימה ולדחות את עדות בטאט במשטרה ובבית המשפט, עדות התומכת בגרסת הנאשם ולכל הפחות מותרת ספק סביר.

למעשה, הרקע לפניית הנאשם אל כהן, אינו שנוי במחלוקת: הנאשם טען בחקירתו במשטרה, כי בטאט או הרצוג היפנו אותו אל כהן כשביקש לטפל בבעיה לגבי חוק ההסדרים בנוגע לחברות הסיעוד (ת/1). כהן בעצמו, העיד כי הנאשם פנה אליו תחילה על מנת שסייע בידו בעניין חברות הסיעוד, לאחר שאמר לו כי הרצוג היפנה אותו אליו (עמ' 24 ש-17-5 לפרוט', ת/2א' ש-9-3). בטאט, המקורב לכהן ולהרצוג, העיד בבית המשפט לגבי מטרת הפנייתו של הנאשם אל כהן:

"ש. מה אתה יודע על הקשר בין הנאשם לבין דניאל כהן? ספר לי מי שלח

את הנאשם לדניאל כהן?

ת. גם אני, אני שלחתי אותו.

ש. מתי שלחת אותו?

ת. ספטמבר או אוקטובר 2013.

ש. למה שלחת אותו?

ת. זה כבר אמרנו, להיות לקוח במשרד של דניאל כהן"

(עמ' 77 ש-10-4 לפרוט'. דברים דומים לגבי הגעת הנאשם אל כהן כלקוח, נאמרו על ידי

בטאט בעימות שנערך בינו לבין כהן, נ/2א' ש-48).

בהתאם לכל הגרסאות שהוצגו, הנאשם לא שילם לכהן דבר כשפנה אליו בענין חברות הסיעוד במפגשים הראשונים (או המפגש הראשון, תלוי בגרסה המשתנה של כהן לגבי מספר המפגשים). לגבי המפגש עם הנאשם בחודש ספטמבר 2013, בו התחייב הנאשם לשלם ₪ 40,000, טען כהן כי סבר תחילה שנושא אותו מפגש הוא חברות הסיעוד, ולא שיער שהנאשם יציג את עצמו כאדם אשר הגיע לשלם עבור הקמפיין השלילי (עמ' 26 ש- 17-2 לפרוט'). אולם, בניגוד לעדות כהן, גם לגבי נושא התשלום העיד עד התביעה בטאט כי מדובר בשכר טרחה ולא בתשלום עבור הקמפיין השלילי:

**"ש. לפי הבנתך או ידיעתך, ספר עבור מה שילם הנאשם כסף לדניאל כהן?
ת. אני אתן את התשובה בצורה מאוד ברורה שאם לא היה פורץ אותו סכסוך עם דניאל כהן כנראה שאני הייתי מופיע במשרדו של דניאל ומנהל את הלקוח שהוא הנאשם, הייתי שותף בהכנסות של אותו משרד. הוא שילם לדניאל כהן שכר טרחה" (עמ' 81 ש- 10-7 לפרוט'. דברים דומים לגבי תשלום שכר טרחה לכהן על ידי הנאשם, נאמרו על ידי בטאט בעימות שנערך במשטרה בינו לבין כהן, נ/א' ש- 79).**

יש להדגיש, כי מדובר בגרסה עקבית של בטאט, אשר באה לידי ביטוי אף במהלך חקירתו במשטרה: כך, אישר בבית המשפט את עדותו במשטרה כי הנאשם בעצמו אמר לו ששכר את שירותיו המשפטיים של כהן (עמ' 84 ש- 31 - עמ' 35 ש- 3 לפרוט'); וכך, במהלך עימות שנערך בינו לבין כהן, טען בטאט כי ידע מכהן שהנאשם שכר את שירותיו המקצועיים (נ/א' ש- 84), תוך שהכחיש כל ידיעה לגבי תשלום כלשהו לכהן עבור הקמפיין השלילי (נ/א' ש- 107-97).

ב"כ המאשימה ביקש לערער את האמון בעדויות בטאט לגבי חלק זה, השנוי במחלוקת, זאת לעומת הגרסה העולה מהודאתו בכתב האישום בעניינו.

שיחות טלפון בסמוך לפגישת הנאשם וכהן

16. ב"כ המאשימה חקר את בטאט בבית המשפט, לגבי שתי שיחות טלפון שערך עם הנאשם יום לפני פגישתו עם כהן ביום 17.9.13, וכן לגבי שיחות טלפון שערך עם הנאשם ועם כהן ביום הפגישה. בטאט אישר בבית המשפט את שטען במשטרה, כי שיחות אלה לא התייחסו לקמפיין אלא לכך שהנאשם עמד להיות לקוח של כהן (עמ' 76 לפרוט'). לא מצאתי מדוע יש לתת משקל רב יותר לטיעון, כי שיחות טלפון אלה תומכות בגרסת כהן לגבי מטרת הפגישה ולא בגרסת הנאשם ובטאט. יש להזכיר בהקשר זה, את שיתוף הפעולה המקצועי של בטאט וכהן באותו מועד, במשרדו של כהן:

"...הנאשם נכנס למשרד באשדוד והפך להיות לקוח במשרד שאני מזכיר שאמרתי גם מקודם שהייתי שותף בפעילות עסקית" (עמ' 78 ש- 8-7 לפרוט').

בנוסף, עיון בפלטי השיחות, מעלה כי אין מדובר בשיחות חריגות אלא ניתן להבחין בעשרות שיחות אותן מנהל בטאט, הן עם כהן והן עם הנאשם, החל מהתאריך הראשון לגביו התבקש פלט השיחות, ביום 15.7.13, לכל הפחות שבועיים בטרם הוכרז על קיום הבחירות המקדימות ובוודאי שבטרם סיכמו כהן ובטאט על קיום הקמפיין השלילי. הקשר הטלפוני הרציף בין בטאט לבין כהן והנאשם, ממשיך אף תקופה ארוכה לאחר אותה פגישה ביום 17.9.13 (ת/10).

עמוד 15

"הבעיה באשדוד טופלה"

17. ב"כ המאשימה ביקש בסיכומיו ליחס משקל לעדות בטאט במשטרה, לפיה ניהל שיחה טלפונית עם הנאשם לאחר הפגישה בין הנאשם לכהן, במהלכה אמר לו הנאשם כי "הבעיה באשדוד טופלה" וכי "אפשר להיות רגועים" (סעיף 30 לסיכומים). גם בענין זה, איני מוצא לתת משקל גבוה יותר לטיעון ב"כ המאשימה המבקש לקשור אמירה זו לתשלום עבור הקמפיין השלילי, לעומת גרסתו של בטאט המותירה לכל הפחות ספק סביר לגבי הרקע הנכון.

בטאט טען בבית המשפט, כי משפטים אלה נאמרו כשהנאשם סיפר לו שהפך להיות לקוח במשרדו של כהן ובהקשר לכך (עמ' 78 ש- 6-12 לפרוט'). כבר בעת חקירתו במשטרה, ובהמשך - בעת חקירתו הראשית בית המשפט, הבהיר עד התביעה בטאט את הקשר האמירה "בעיה שטופלה" והרקע לכך:

- ש. אזכיר לך, ביום 03/11/2015 אתה אומר "סידרנו לדניאל עבודה ואז גלעד אמר לך שעכשיו יהיה שקט", תסביר לי מה זה שקט?
- ת. סביר להניח שאני מתייחס לאירועים שהיו במהלך הפריימריז, שנתיים פלוס לפני ה- 03/11/2015.
- ש. איזה אירועים היה צריך להשקט אותם?
- ת. יכול להיות שלא השתמשתי בהגדרה נכונה שהשתמשתי במושג בעיה, אבל זה פחות או יותר האירוע.
- ש. איזה אירוע?
- ת. נשלח בן אדם למשרד של דניאל כהן על מנת להיות לקוח. אני לא ממוקד על זה, באופן עקרוני, דניאל כהן הוא איש שעושה הרבה מאוד רעש, והאמנתי שכשיבואו אליו לקוחות למשרד זה קצת ירגיע אותו.
- ש. אז בגלל זה אתה שלחת את הנאשם למשרד של דניאל כהן?
- ת. לא רק את הנאשם, עוד לקוחות.
- ש. את הנאשם שלחת כדי שיהיה שקט?
- ת. אוקיי.
- ש. אתה מאשר את זה?
- ת. כמו ששלחתי עוד לקוחות.
- ש. אתה אמרת במשטרה וזה מתיישב עם מה שאמרת לפני דקה, שדניאל כהן עשה כל כך הרבה רעשים שהיה צריך לסתום לו את הפה. למה צריך לסתום לו את הפה?
- ת. אני אגיד באופן לא אובייקטיבי שאיפשהו היה ברור שהאיש יכול בשלב כזה או אחר לגרום נזק גדול.
- ש. למי היה ברור?
- ת. אני חושב שהיום זה ברור להרבה מאוד אנשים. בוודאי לכל מי שהוא דמות משמעותית במפלגת העבודה.
- ש. איזה נזק?
- ת. הכפשות, רעש.
- ש. הנאשם נשלח לשכור את שירותיו ולשלם לו לשירותים משפטיים כדי שיהיה ממנו שקט?

- ת. כן.
ש. למה דווקא הנאשם?
ת. איש עסקים, ככה הוא סיפר לי, יש לו הרבה חברות והוא משתמש בשירותים כאלה ואחרים, זה גם עלה במסגרת זה שהיה ביניהם קשר בעבר, נתתי דחיפה קטנה.
ש. נתת דחיפה בספטמבר לנאשם שיעזור לשקט ויקבל שירותים משפטיים?
ת. כן" (עמ' 81 ש- 13 - עמ' 82 ש-6 לפרוט').

כפי שעולה מדברים אלה, בטאט הסביר את הצורך שראה עם הרצוג בהפניית לקוחות אל כהן, זאת על מנת "להרגיע אותו" בשל הרבה "רעשים", הכפשות ונזק שיכול היה כהן לגרום. צורך זה עלה אף בגרסאותיהם של הרצוג ובטאט במשטרה, כפי שצוטטו במהלך העדויות בבית המשפט. תחילה דברי הרצוג:

"רובנו הסכמנו למרות שדני מוכר אצלנו... כעותר סדרתי ועושה צרות לא קטן אבל גם ממזר לא קטן הוא מומחה לחוקת המפלגה ואחד שהוריד בידו שאל את פרס וברק מוח קרימינלי עם קצת קסם אישי...דני כהן הפיץ בכל המפלגה, אין אצלו סודות שהוא יעשה הכול לחסל את יחימוביץ" (עמ' 40 ש- 7-1 לפרוט').

בהמשך, נשאל בטאט על דברים שאמר בעת עדותו במשטרה, והתייחס אליהם כך:

- ש. מצד שני חברי שוב ושוב הקשה ואמר לך למשל בהמשך למה שאמרת באותה הודעה בעמ' 3 שורה 83 "האם גלעד רמות נשלח לשלם לדניאל כהן כדי שישב בשקט" אתה אומר בשורה 84 "כדי שיעזוב אותנו בשקט", למה הכוונה לשיטתך? יעזוב בשקט באיזה מובן? שיפסיק לבקש מהרצוג תפקידים?
ת. אני מניח שתפקידים הוא ביקש מהרצוג לאורך כל התקופה, אבל מצד שני כמו שהוא עושה רע לצד אחד, קרי שלי יחימוביץ' באותה תקופה, הוא יודע לעשות רע גם לצד השני" (עמ' 85 ש- 9-4 לפרוט').

בעימות שנערך בין כהן להרצוג, תיאר הרצוג את כהן:

"הסברתי לכם את משקלו של דניאל כהן במערכת המפלגתית ואת העובדה שהוא אימתם של כל יו"ר המפלגה ושאתה מעדיף שהוא יהיה לצידך אבל גם להתייחס אליו בכבדה וחשדהו" (נ/5 ש- 125-124).

כהן בעצמו תיאר את התנהלותו במפלגה כך:

"הייתי מאד פעיל והייתי מעורב בהרבה התרחשויות פוליטיות...אני הגשתי עתירות לבתי משפט לביה"ד הפנימי למוסד לבירור עתירות לבתי המשפט המחוזי. טענו שאני הפכתי לאדם מאיים במפלגה כשאני אומר מאיים זה במשמעות שצריך לקחת אותי בחשבון בקבלת ההחלטות הפוליטיות ולשקול מראש כיצד אני אנהג... אני אדם שמשמיע את עמדותי גם אני בעמדת מיעוט או בידוד"
(נ/3 ש- 21-29).

רקע זה, בין אם מבוסס ובין אם לאו, הביא את בטאט ואת הרצוג להפנות לקוחות אל כהן. עדות הנאשם כי בטאט או הרצוג היפנו אותו לקבל יעוץ מקצועי מכהן, אינה מהווה אירוע חריג, אלא חלק מהתנהלותם של הרצוג ובטאט, כפי שניתן ללמוד מראיות המחזקות נתון זה:

- הרצוג בעצמו אישר בעימות עם כהן, כי המליץ עליו בפני איגוד חברות הסיעוד (נ/5)

ש- (254-258).

- יו"ר האיגוד רז העיד במשטרה כי הרצוג המליץ לו לקבל סיוע מכהן (ת/20 ש- 33-35).

- רוני בונדי, אשר שימש כלוביסט של האיגוד, העיד כי הרצוג פנה אליו, המליץ ולחץ לשכור את שרותי כהן (ת/22 ש- 28-31). עדותו של בונדי אף תומכת במניע להפניית לקוחות אל כהן על מנת למצוא לו תעסוקה:

"אני הרגשתי קצת לחץ מכיוונו של בוז'י, לא נוהגים ככה כלומר לדעתי לא צריך לנהוג ככה אבל זה לא הפתיע אותי אני מכיר את בוז'י ואני לא חושב שחוק הסיעוד זה מה שעניין אותו כלומר זה מעניין אותו אבל זה לא מה שהניע אותו ולדעתי ככה אני התרשמתי ומתוך היכרותי עם בוז'י אני לא אתפלא השיקולים היו אחרים לגמרי. אני רק מנחש שהיה מצידו רצון למצוא תעסוקה לדני כהן כי הוא התחייב לו למשהו או שאולי כדי שדני יעזור לו בקמפיין"
(ת/22 ש- 34-40).

- כהן בעצמו, העיד בבית המשפט כי נציגי האיגוד אמרו שהרצוג המליץ עליו (עמ' 22 ש- 32 לפרוט'), ואף לגבי פנית הנאשם אישר זאת כהן:

"אמר קיבלתי המלצה מבוז'י הוא צריך באיזה שהוא עניין משפטי וכולי. נפגשנו"
(עמ' 24 ש- 6-7 לפרוט'), ההדגשה אינה במקור. יש לציין, כי בהמשך עדותו בבית המשפט, גם בסוגיה זו שינה כהן את גרסתו וטען שהנאשם אמר לו שהרצוג הוא "חבר" ולא שהרצוג המליץ לו עליו - עמ' 59 ש- 22 לפרוט').

בהתבסס על הפניית לקוחות אל כהן על ידי הרצוג ובטאט, וכן הרקע שהביאם לכך, הסברו של בטאט ל"סידור העבודה לכהן" כרקע "להרגיעו" ולאמירה ש"הבעיה טופלה", מהווה הסבר הגיוני בהחלט לאמירה זו, ואין מקום לתת עדיפות לפירוש שביקש לאמץ ב"כ המאשימה על פני אפשרות זו.

אי ידיעת בטאט לגבי זהות מממן הקמפיין

18. ב"כ המאשימה טען, כי אי ידיעת בטאט מי שילם עבור הקמפיין השלילי היא תמוהה ואף שקרית, לנוכח חוסר ההגיון שבה וכן בשל הסתירה למול עובדות כתב האישום בו הודה. בטאט אכן טען שלא ידע על התשלום לקמפיין השלילי, אך יש להפנות להסברו המלא במהלך חקירתו הראשית בבית המשפט:

"ש. ספר לנו מי שילם עבור הקמפיין השלילי הזה?

ת. לא יודע לספר. לשאלת בית המשפט, דניאל כהן הציע לעשות אמרתי

לו תעשה. מאותו רגע לא הייתה לי ידיעה מה קורה עם זה. אני רוצה גם לשאלת בית המשפט להעיר עוד הערה, מהמאורעות שקרו מאז ספטמבר 2013 ועד היום אני יכול להבין שהוא היה עושה את זה גם אם לא הייתי אומר כלום, זאת אומרת הוא הכין את הקמפיין הזה כמו שהכין קמפיינים אחרים נגד ראשי מפלגות אחרים. אני פשוט טעייתי ואמרתי לו כן והוא עשה אותו, הוא היה עושה אותו בכל מקרה.

ש. זאת אומרת לפי מה שאתה מספר אתה ידעת על הקמפיין בזמן

שאתה עבדת במטה של בוז'י, ידעת שדניאל עושה את זה לפני שעשה

את זה אבל אתה לא יודע לספר מי שילם על הקמפיין הזה?

ת. נכון" (עמ' 79 ש- 17-27 לפרוט').

הסבר זה, לפיו כהן ניהל קמפיינים שונים מבלי לערב כלל את בטאט, ומכאן גם מבלי שיעלה הצורך בבדיקה של בטאט לגבי תשלום, עולה בקנה אחד עם הקמפיין הראשון כנגד יחימוביץ', אשר שולם על ידי כהן מבלי מעורבות של הרצוג (עדות כהן במשטרה נ/4 ש- 17-21, עדותו של משה כהן ת/23 ש- עמ' 2). עוד יש לציין, את העובדה שהתשלום עבור הפצת הקמפיין השלילי, בוצע לאותה חברת הפצה עמה עבד כהן בקמפיין הראשון ובהתבסס על אותו חוזה שנחתם בין הצדדים ובהתאם לאותם תנאים, אך חודשים בטרם עלה הקמפיין השלילי (ת/17 מסמך 36). בנוסף, על רקע מערכת היחסים בתקופה הרלוונטית וזו שקדמה לה, בין בטאט לכהן, סביר כי בטאט לא יתעניין בזהותו של מממן הקמפיין: כהן צירף את בטאט לעבוד במשרדו, ובהמשך היה זה שהמליץ להרצוג למנות את בטאט כראש המטה שלו. לאחר מכן, השניים היו בקשר יומיומי אינטנסיבי ביותר (ת/10). לפיכך, ולאור מידת מעורבותו של כהן, לא מצאתי חוסר הגיון קיצוני בכך שבטאט לא יתעניין באופן מימון קמפיין שלילי אותו יזם כהן, אשר ניהל קמפיין דומה מספר חודשים קודם לכן ללא מימון מצד גורם שהתחרה ביחימוביץ'. לפיכך, אף טענת בטאט בעימות שנערך בינו לבין כהן במשטרה, כי יתכן שכהן ביצע את הקמפיין השלילי בהתנדבות (נ/2א' ש- 97-100), היא אינה טענה מופרכת, ומצביעה על הלך רוחו של בטאט ביחס לסוגית התשלום עבור הקמפיין השלילי.

נתון נוסף המעמיד סימן שאלה לגבי הצורך של בטאט לטפל בסוגית התשלום עבור הקמפיין השלילי, הוא התשלום לקמפיין הראשון שעלות הפצתו היתה מעט גבוהה יותר מהקמפיין השלילי. באופן שנוטר ללא מענה, על אף שכהן הוא ששילם לחברת ההפצה והיה חתום על החוזה איתה, זכר כהן כי לא הוא מימן קמפיין זה אך לא זכר מי היה שותף לקמפיין ומי שילם עבורו (נ/4 ש- 145-146, 70). מעדותו של כהן, ניתן ללמוד על המוטיבציה שהובילה אותו בעריכת הקמפיין הראשון כנגד יחימוביץ' ומכאן שמוטיבציה אישית זו חלה אף בקמפיין השלילי אותו יזם (נ/4 ש- 108-120).

הודאת בטאט בכתב אישום כנגדו

19. אשר להודאתו של בטאט בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר בהליך שהתנהל כנגדו, טען ב"כ המאשימה בסיכומיו כי יש להעדיף הודאה זו על פני עדויותיו במשטרה ובבית המשפט. כמו כן, היפנה לאישורו של בטאט בעדותו בבית המשפט, את העובדות אשר שימשו רקע לקמפיין השלילי, לרבות הסעיף המופיע בכתב האישום כנגדו, בו הודה כי סוכם שישולמו בהמשך לכהן 40,000 ₪ על ידי שליח ממטה הבחירות.

אמנם, הודאת בטאט בכתב האישום שהוגש כנגדו מהווה אמרת חוץ, וככזו עשויה לשמש בסיס להסקת מסקנות מסוימות (ע"פ 5905/04 **ראובן סולומון נ' מדינת ישראל** (9.10.2007) פסקה 16). יחד עם זאת, מדובר בנסיבות מיוחדות, לגביהן נקבע כי אין לראות בהודאת אדם במשפטו כעדות המפלילה את שותפו, שכן הוא שוקל בראש ובראשונה את עניינו שלו, וספק אם ניתן הוא דעתו להשלכות ההודאה על שותפו (ע"פ 4398/09 **איהאב חמוד נ' מדינת ישראל** (01.08.2011), פסקה 13). הבהרתו של בטאט בבית המשפט את נסיבות הודאתו, לצד הראיות שפורטו עד כה, מחדדת את המשקל הנמוך שניתן לתת להודאה זו בכל הכרוך לחלקו של הנאשם:

"מאשר שלקחתי אחריות על העבירה שבה הורשעתי ואני עדיין לוקח. ניסוח ההסדר היה בין הסנגור לתובע (העד מקריא כעת את דבריו מדף כתוב הנמצא בפניו) כאשר אני עסקתי בעיקר באחריות שלי ובהגנה שלי שבקדנציה שלי לא נמסר דיווח מלא למבקר המדינה ולכן האחריות היא עליי, חלק מהעובדות שהיו בסיס להסדר הטיעון בעיקר בסעיפים 6-9 הם ביחס לאירועים שאין מחלוקת לפי הניסוח שלהם שלא הייתי שותף להתרחשותם... כשהציעו לי את הסדר הטיעון תפסתי שאני צריך לקחת אחריות על האירוע המצער הזה. הניסוח של ההסדר מבחינת הסעיפים נעשה בהסכמה בין התובע לסנגור ואני חושב שכולם יודעים שבהסדרי טיעון נוהגים ליישר את התיאור על מנת שזה יתאים לסעיף העבירה, מבחינתי אני גילמתי את האחריות שלקחתי בהסדר הטיעון הזה הוא נוסח ונכתב על ידי הפרקליטות ולא הייתה לי אפשרות אחרת ולכן קצת פחות התייחסתי לתיאור האירוע ויותר ללקיחת האחריות (תשובה זו הוקראה מתוך הדף שבפניי הנאשם)" (עמ' 80 ש- 4-20).

על אף האפשרות להסיק מסקנות על יסוד הודאת בטאט, בנסיבות המקרה הנדון לא מצאתי להעדיף על פני עדויותיו במשטרה ובמהלך הליך זה. מדובר בהודאה שניתנה בבית המשפט בהליך בעניינו, אשר עומדת בסתירה למספר עדויות אותן מסר בטאט לאורך השנים - החל מעדותו במשטרה, דרך עימות שנערך במשטרה עם כהן, ועד לעדותו בבית המשפט בהליך זה. למעשה, ריבוי גרסאותיו של בטאט אינו מאפשר לקבוע איזו מאותן גרסאות יש להעדיף על פני האחרות בסוגיה השנויה במחלוקת: לאחר שכפר בדיעה לגבי תשלום כלשהו לכהן עבור הקמפיין השלילי, הן בעדותו במשטרה והן בעימות עם כהן, שם אמר כי יתכן שכהן התנדב לבצעו, הודה בטאט במשפטו בכתב אישום בו צוין כי סיכם על התשלום עם כהן וכי הנאשם הוא שביצע תשלום זה. במהלך עדותו בבית המשפט, אישר כי סיכם עם כהן על תשלום בסך 40,000 ₪, אך הכחיש כי התשלום בוצע על ידי הנאשם. אף סוגיה זו, של סיכום עם כהן לגבי התשלום, אשר הוכחה על ידו בגרסאותיו במשטרה, הוכחה שוב על ידי בטאט במהלך אותה עדות בה אישר את הסעיף העוסק בכך בכתב האישום בו הודה (עמ' 79 ש- 18-23 לפרוט').

ראיות נוספות שפורטו לעיל, מחזקות את גרסאות בטאט לגבי אי ידיעתו על תשלום לכהן, זאת לעומת ראיות

התומכות בגרסה העולה מכתב האישום בו הודה, כגון הקשיים העולים מעדות כהן. סבירות גרסת בטאט לגבי אי ידיעתו על תשלום או על זהות המשלם לכהן, על הקושי הכרוך במשקל הודאת שותף במסגרת כתב אישום המוגש כנגדו, לכל הפחות אינה מאפשרת להעדיף את הגרסה העולה מכתב האישום בו הודה על פני גרסאותיו האחרות. בהתחשב בכל האמור לעיל, לא ניתן לקבוע כי יש לאמץ את הודאת בטאט בכתב האישום שהוגש כנגדו, וכן איני מוצא יסוד סביר לשימוש בכלל "פלגין דיבורא" לו טען ב"כ המאשימה.

התרשמתי בהחלט מאי הנוחות שליוותה את בטאט במהלך עדותו בבית המשפט, כפי שטען ב"כ המאשימה. יחד עם זאת, איני סבור כי יש להעדיף את פרוש המאשימה לכך על פני דברי בטאט בעצמו, אשר ניכר כי חש אי נוחות מעצם הודאתו בכתב האישום בעניינו בעובדות הקשורות לחלקו של הנאשם (סעיפים 6-9 בכתב האישום בעניינו של בטאט):

"אני אומר בזהירות וברשותך והקטע הזה יסכם את עמדתי גם לגבי הסדר הטיעון לכתב האישום, אין קשר בין סעיף 5 ל- 6, לא חייב שיהיה קשר בין הסעיפים..."
(עמ' 80 ש- 10-11 לפרוט').

ניתן בהחלט לייחס את אי הנוחות של בטאט בעת עדותו בבית המשפט, באותה מידה של סבירות כפי טיעון המאשימה, לכך שהודאתו בכתב האישום בעניינו עלולה לסבך את הנאשם, בניגוד לכל גרסאותיו האחרות של בטאט לאורך השנים אשר יתכן והן המשקפות את המציאות.

סיכום ביניים - עדותו של בטאט

20. בהתחשב בכך שלא מצאתי להעדיף את הודאת בטאט בכתב האישום בעניינו על פני גרסאותיו השונות, במשטרה ובבית המשפט, לא ניתן לקבוע כי קיימת בעדותו תמיכה לטענת כהן על פני תמיכה בטענת הנאשם. כאמור לעיל, במרבית גרסאותיו, במשטרה וכן בבית המשפט בהליך הנדון, תמך בטאט, עד התביעה, במטרת התשלום כפי שטען לה הנאשם. למצער, ריבוי גרסאותיו של בטאט, לרבות בבית המשפט, אינו מאפשר לבסס עליהן קביעת ממצאים ברף הפלילי הנדרש.

(ג) גרסת הנאשם

21. הנאשם תיאר בעדותו את היכרותו עם הרצוג במפלגה, בקשתו לסיוע במאבק חברות הסיעוד, והפנייתו על ידי בטאט או הרצוג אל עו"ד כהן בנושא זה (עמ' 87-88 לפרוט'). בעקבות פניה זו, נפגש הנאשם עם כהן אשר שיתף אותו במו"מ המתנהל מול הארגון וגובה שכר הטרחה שנדרש מהן. הנאשם העיד כי הבין שאם האיגוד ישכור את שרותיו של כהן, הוא לא יזדקק לכך ואף ציין שלא הסכים עם גובה שכר הטרחה אותו ביקש כהן. במקביל, פנה הנאשם אל עו"ד הררי על מנת שיכין עתירה כנגד חוק ההסדרים (עמ' 89 ש- 11 לפרוט'). בהמשך, העיד הנאשם כי בחר להרחיב את המאבק בפגיעה האפשרית בחברות הסיעוד, זנח את טיפולו של עו"ד הררי ופנה שוב אל כהן לו הציע שכר טרחה של 40,000 ₪, אותו הסכים כהן לקבל.

ב"כ המאשימה טען, כי מספר סוגיות שעלו בגרסת הנאשם מעוררות חוסר הגיון עד כדי חיזוק עדותו של כהן. בחינת סוגיות אלה אינה מקימה חיזוק לגרסת כהן, שמשקלה נמצא בעייתי בפני עצמו, אלא מחזקת את הספק הקיים, כפי שיפורט להלן.

סבירות הפניה לכהן

22. ב"כ המאשימה טען לחוסר הגיון וסבירות בגרסת הנאשם, לפיה חזר ופנה אל כהן בענין מאבק חברות הסיעוד, על אף שציין כי לא התרשם ממנו, וזאת תוך זניחת עו"ד הררי לו שילם שכר טרחה בסך 10,000 ₪.

אין מחלוקת לגבי כך שהנאשם היה קשור לחברות הסיעוד דרך חברת מתן, השייכת לאמו ומנוהלת על ידי ועל ידי אחיו (עמ' 98 ש- 18-19 לפרוט', ת/20 ש- 86). במסגרת קשר זה, היה הנאשם מעורב בנושא הטיפול בפגיעה האפשרית בחברות הסיעוד (עמ' 92 ש- 13-24 לפרוט', עמ' 94 ש- 2-4 לפרוט'). בנוסף, אין מחלוקת כי פנייתו הראשונה של הנאשם אל כהן בוצעה בנושא זה לאחר שהופנה לשם כך על ידי הרצוג ובטאט. הנאשם הסביר בבית המשפט, מהם אותם נתונים שהשתנו מאז פנייתו הראשונה אל כהן ועד לפנייתו השניה, הסבר שלא ניתן לשלול כבלתי סביר בעליל בנסיבות המקרה: תחילה, התייחס הנאשם לפעילותו כנגד הפגיעה בחברות הסיעוד בחוק ההסדרים, זאת באופן עצמאי בנוסף לפעילות האיגוד (עמ' 88 ש- 4-9 לפרוט'). לשם כך, פנה אל הרצוג, כהן ועו"ד הררי. הנאשם הסביר בבית המשפט, כי על אף שבפגישה הראשונה לא התרשם ממנו, פנה אל כהן שוב לאור התגברות הלחץ של הצד שכנגד, וכן הערכתו את עבודתו האפשרית של כהן ב- 40,000 ₪ לעומת הסכום אותו ביקש כהן תחילה, אשר להערכת הנאשם לא תאם את יכולותיו:

"בסופו של דבר החלטתי להרחיב את המאבק בדבר הזה של חוק ההסדרים והחלטתי לפנות אליו שוב, זאת אומרת לא ראיתי בזה סיכויים גדולים מדי להצלחה שלו, אך בהתאם לזה גם תמחרתי את זה ככה. אמרתי נציע לו סכום שלדעתי ראוי לו, את העבודה הוא כבר מכיר, הוא אומר שהוא יכול לעשות את העבודה, קבעתי איתו פגישה אצלו במשרד, זה היה פגישה שאני לא חושב שלקחה הרבה זמן, סך הכל הוא ידע, זה היה אותה משימה ממקודם, הוא ידע מה צריך לעשות אמרתי לו 40 אלף שקל, הוא מאוד לא אהב את הרעיון אבל בסופו של דבר לקח ולחצנו ידיים"
(עמ' 89 ש- 18-24 לפרוט').

הנאשם הבהיר את פעולת שכירת שרותי כהן לפעול כנגד הכוונה לפגוע בחברות הסיעוד:

"באותה תקופה ראיתי התגברות של העבודה של הלוביסטים שלהם של בתי האבות, הם הפעילו הרבה לחצים כדי שזה יעבור אז לקחתי החלטה של רגע להכניס את הבן אדם שוב למשימה והערכתי אותו ב- 40 אלף שקל וצא לדרך" (עמ' 101 ש- 8-10 לפרוט').

כך שב ותיאר את הערכתו לגבי הסיכוי שעבודת כהן תניב תוצאות:

"בסופו של דבר שבאתי להרחיב את המאבק אמרתי הבן יודע מה צריך לעשות הוא אומר שיכול לעשות את העבודה, להערכתי הסיכוי לכך לא גדול ואני מוכן לשלם 40 אלף שקל ולא 300 אלף שקל"
(עמ' 100 ש- 17-19 לפרוט').

יו"ר איגוד חברות הסיעוד, אישר בעדותו במשטרה את מעורבותו של הנאשם בנושא הפגיעה בחברות הסיעוד, לרבות במסגרת האיגוד (ת/20 ש- 86-98), והסביר כי לעיתים חברות סיעוד פועלות באופן עצמאי במקביל לפעילות האיגוד, כפי שהנאשם אכן פנה תחילה אל כהן בעת שהיה במו"מ עם האיגוד:

"ישנם מצבים שחברות סיעוד פועלות באופן עצמאי במקביל לפעולות שאנחנו עושים ולפעמים אפילו באותם הנושאים"
(ת/20 ש- 103-104).

על רקע זה של פעילות הנאשם כנגד תיקון חוק העלול לפגוע בחברות הסיעוד, והיכרותו המוקדמת עם כהן כאדם עליו הומלץ לטפל בנושא זה, גרסתו הגיונית ואפשרית לצד גרסאות אפשריות נוספות ובהן טענת המאשימה. הסבר אפשרי נוסף, הוא פניית הנאשם אל כהן בבקשה לטפל בסוגית חברות הסיעוד, תוך מחשבה כי שכירת שרותיו תסייע בידי הנאשם בעתיד דרך גיוס הרצוג ובטאט לנושא, לאחר שאלה הפנו אותו אל כהן. כך או אחרת, לא ניתן לקבוע כי גרסת הנאשם מופרכת ומתאפיינת בחוסר הגיון בולט, עד שיש בו לחזק את טיעוני המאשימה.

התקשרות ללא הסכם שכר טרחה ויפוי כח

23. ב"כ המאשימה טען, כי גרסת הנאשם לגבי התקשרות מקצועית עם כהן, ללא הסכם שכר טרחה ויפוי כח, אינה סבירה והגיונית. הנאשם טען, כי אינו נוהג לחתום על הסכמי שכר טרחה, אלא אם נדרש לדבר, וכן כי הוא חותם על יפוי כח רק כשהדבר מתבקש:

"ש. אומרים חברינו מהפרקליטות שאם הייתה ביניכם התקשרות משפטית למה אנחנו לא רואים מיילים מסמכים, מסרונים, הסכם שכר טרחה, יפוי כוח.

ת. הסכמי שכר טרחה אני חושב שהם יודעים טוב מאוד, אני אף פעם לא חתמתי הסכם שכר טרחה, זה משהו שעו"ד יבוא ויגיד לי אז אני אחתום, אין לי משהו עקרוני נגד זה. אף פעם לא ביקשתי מעו"ד הסכם שכר טרחה, גם ממך לא ביקשתי.

ש. ויפוי כוח?

ת. לגבי יפוי כוח, הדברים האלה מגיעים שהם צריכים להגיש מסמך או הליך לבית המשפט אז מחתימים אותי על יפוי כוח, לא לפני" (עמ' 89 ש- 25-32 לפרוט').

עיון בהתכתבות בין הנאשם לבין עו"ד הררי, אשר ערך טיוטת עתירה לבית המשפט לבקשת הנאשם, מעלה כי

הצדדים לא סיכמו על שכר טרחתו של עו"ד הררי בטרם ערך את טיוטת העתירה ולא נחתם ביניהם הסכם שכר טרחה:

"הי גלעד,

בהכנת העתירה השקענו 26.5 ש.ע.

העבודה הייתה בעיקרה לימוד החומר, מחקר משפטי והכנת עתירה שלדית.

בנסיבות הללו סך של 10,000 ₪ בצירוף מע"מ נראה לי שכ"ט הוגן.

אם אתה סבור אחרת, אנא הודיע.

בברכה" (ת/13, יעד שהרבני 5).

התנהלות זו, הקשר היחיד שהוצג של הנאשם למול עורך דין מלבד הקשר שהיה לו עם כהן, תומכת בטענת הנאשם כי אינו נוהג להתקשר במסמכים כתובים וחתומים עם עורכי דין

באופן דומה, ההתקשרויות היחידות של כהן אשר עלו במסגרת הליך זה, נערכו בעל פה: התקשרותו לטיפול משפטי עם "הלקוח הירדני", איתו סיכם בעל פה בלא שנחתם ביניהם הסכם שכר טרחה, אף שהסביר את הרקע כמוצאו של הלקוח וכן הסכם שנחתם ללא סמכות, ככל הנראה, עם בטאט (עמ' 49 ש- 28 - עמ' 50 ש- 3 לפרוט'); התקשרותו עם ראש מטה הרצוג, בטאט, לטיפול בקמפיין השלילי, אשר לטענת כהן עיקר עלותו בסך 40,000 ₪ היא עבודתו המשפטית.

טיעונו של הנאשם לגבי סיכום בעל פה עם כהן, הנתמך בראיות שלעיל, הגיוני ומהווה את אחד ההסברים האפשריים והסבירים לראיות הקשורות בתשלום שבוצע. בהתאם לטיעון זה, לא ניתן לשלול אף את הסברו של הנאשם כי לא התבקש לחתום על יפוי כח הנדרש לשם פניה בשמו או הגשת עתירה כלשהי, אשר לא נדרשו ולא פורטו על ידי כהן באותו שלב ראשוני של התקשרות בין השניים.

תשלום 40,000 ₪ ללא מטרה מוגדרת וללא מעקב

24. ב"כ המאשימה הוסיף וטען לגבי הקושי בגרסת הנאשם, כי אין זה הגיוני שהנאשם ישלם לכהן סכום של 40,000 ₪ בלא שיסכם על פרטי הפעילות הנדרשת מכהן, מטרה מוגדרת וברורה, ובלא שביצע כל מעקב האם כהן אכן פעל בהתאם לנדרש ממנו.

הנאשם הסביר התנהלות זו באופן הבא:

"ת. אני מעורב בהרבה פרויקטים, חלקם מורכבים מאוד, אני משתדל לעבוד

בשיטה של שגר ושכח, העניין ההוא היה מדובר בסכום פעוט יחסית שגם לא נתתי

לזה סיכוי גדול מדי, באתי אמרתי לו מה צריך לעשות, יצאתי משם, הוא לא פנה

אליי וזהו. לדעתי בטח אחרי שבועיים שלוש בכלל שכחתי שפניתי אליו.

ש. אבל אומרת הפרקליטות נגיד שהסכום הזה קטן עלייך כי אתה איש עסקים

אבל לא התפלאת שהוא לא מתקשר ומעדכן אותך?

ת. לא יודע, לא חשבתי על זה בכלל.

ש. אבל זה נושא שחשוב לך.

ת. לא חשבתי על העניין הזה, באמת. 40 אלף שקל, לא תליתי בו תקוות, זה לא עו"ד ששילמתי לו חצי מיליון ואמרתי לו צא לדרך. בתוך המאבק הזה פתחתי עוד ציר קטן, 40 אלף שקל וצא לדרך" (עמ' 90 ש- 12-2 לפרוט').

טיעונו של הנאשם לגבי אופי ההתקשרות עם כהן, בלא פירוט והגדרה של הפעולות אותן נדרש לבצע אלא הגדרת המטרה בלבד, נתמך בעדויות לגבי דרך הפעולה של כהן. יו"ר איגוד חברות הסיעוד, העיד ביחס לקשר עם כהן לגבי אותה מטרה, כי כהן בעצמו נמנע מלפרט כיצד יפעל:

"ניסיתי להבין כיצד במה הוא יכול לעזור לנו ועל ההתחלה הבנתי שהוא כנראה לא יכול לעזור לנו כי הוא טיפוס רברבן... אמרתי לדני איך אתה פועל? מה אתה רוצה לעשות במהלך תמורת הכסף שביקש? ואז הוא ענה לי מה זה מעניין אותך? אני פותר לך את הבעיה ואני אמרתי לו באותו רגע תודה רבה הבנתי ושאלו אין שקיפות אז לא מתאים לי" (ת/20 ש- 50-43).

רוני בונדי, אשר ששימש כלוביסט של איגוד חברות הסיעוד, העיד על התרשמות דומה מהצעתו של כהן לגבי הפעולות בהן ינקוט, בלא נכונות להסבר או פירוט. יתרה מכך - עדותו של בונדי תומכת אף בגרסת הנאשם לגבי התקשרותו עם כהן ללא פירוט פעולות או דיווחים, שכן כהן בעצמו לא היה מוכן להציג תוכנית או לדווח:

"דני טען שהוא יכול לחולל פלאים הוא לא רוצה לחשוף איך אבל הוא יפעיל חברי מרכז וקמפיינים שליליים כאלה ואחרים ועשה הרבה רוח וצלצולים וניסה להרשים אבל לא הסכים לפרט איך כלומר ללא תוכנית עבודה. הוא גם אמר שברגע שאתם לוקחים אותי אני עושה את העבודה בלי תוכנית ובלי דיווחים" (ת/22 ש- 57-53, ההדגשה אינה במקור).

על אף האמור לעיל, איגוד חברות הסיעוד נכון היה לשקול התקשרות עם כהן בתמורה למאות אלפי שקלים (ת/4), כאמור - ללא תכנית עבודה או דיווח מצידו. עובדה זו מחזקת את סבירות הסברו של הנאשם לגבי נכונותו שלו לשלם לכהן עבור סוג התקשרות דומה, ללא תכנית מסודרת או דיווח, בתמורה לסך של 40,000 ₪ בלבד.

בנוסף, ניתן ללמוד על אופן פעולת הנאשם בהיבט הכספי באותו נושא, מהתנהלותו בקשר עם עו"ד הררי. לאחר שעו"ד הררי ערך טיוטת עתירה לבית המשפט, שילם לו הנאשם ללא כל קושי סך של 10,000 ₪, וזנח את הענין בלא שנעשה דבר עם אותה טיוטה (עמ' 100 ש- 12-11 לפרוט').

ניתוק הקשר עם עו"ד הררי ביחס לטיפול בסוגיית חברות הסיעוד, מחזק אף את טענת הנאשם לגבי מטרת ההתקשרות עם כהן. ככל שהתשלום לכהן ניתן עבור קמפיין שלילי, לא ברור מדוע יזנח הנאשם את טיפולו של עו"ד הררי אשר החל בהכנת עתירה לגבי חברות הסיעוד, והנאשם אף שילם לו. התשלום לעו"ד הררי בחודש אוגוסט 2013 והפסקת המשך טיפולו, מחזקים את טענת הנאשם לגבי פניה אל כהן בספטמבר 2013 על מנת שיטפל באותו נושא.

דגש מיוחד יש לתת לעדותו של יו"ר איגוד חברות הסיעוד, אשר ציין את רצונו של הנאשם להתקשר עם כהן כבר בעת המו"מ עם האיגוד, בטרם הסיכום על הקמפיין השלילי, על אף אופיה הבעייתי של הצעת כהן שהביאה להתנגדות יו"ר האיגוד. עדות זו מחזקת את טענת הנאשם לגבי רצונו בקשר עם כהן ופנייתו אליו באותו עניין לאחר ניתוק הקשר בינו לבין האיגוד:

"ש. מחומר החקירה עולה כי לגלעד רמות היו התבטאויות בסגנון, מה הבעיה נשלם לו כסף וזה יסתדר, תגובתך?
ת. נכון היו לו אמירות מהסוג הזה. אבל אני לא יודע אם זה רק סגנון ההתבטאות או שהוא נוהג כך. אני לא נוהג כך. אנשים שקשורים איתי יודעים שאני מאד קפדן על נהלים וחוקים ולא מתפשר על שום דבר" (נ/20 ש- 94-97).

אופן התשלום מהחברה ולא מחברת הסיעוד

25. ב"כ המאשימה טען, כי ככל שהתשלום ניתן לשם מאבק למען חברת סיעוד, הרי שלא ברור מדוע הנאשם שילם עבור מאבק זה באמצעות חברה שאינה עוסקת בתחום.

כאמור לעיל, חברת הסיעוד אליה היה הנאשם קשור היא חברת מתן השייכת לאמו ונוהלה על ידה ועל ידי אחיו (סעיף 22 לעיל). הנאשם הסביר בעדותו כי חברה זו אינה בבעלותו, אין לו בה תפקיד ואין לו פנקס המחאות של החברה, כך שנהג במקרה זה כפי שנהג בכל ענייניו:

"מדובר בחברת מתן, היא לא בבעלותי, אין לי תפקיד שם, אין לי פנקסי צ'קים ואין לי זכות חתימה.

ש. חברת מתן זו חברת הסיעוד?

ת. כן.

ש. והיא החברה שנפגעה הכי קשה מחוק ההסדרים?

ת. כן.

ש. והחברה ממנה שילמת את הצ'קים היא חברה שלך שלא קשורה בכלל?

ת. נכון.

ש. הרי ברור שהייעוץ המשפטי הלכאורי ניתן לחברת מתן, למה אתה משלם צ'קים מהחברה שלך?

ת. כי אין לי צ'קים של חברת מתן, ושיש עניינים שצריך לשלם בדברים אני נותן צ'ק מהחברה שלי. גם להררי שילמתי מהחברה שלי ולא מחברת מתן. זה התנהלות עם כל מיני ספקים וקורה לא מעט. בדרך כלל מה שאמור להיות, בהנהלת החשבונות הולכים ועושים התאמות, אני לא יודע מה הם בדיוק רשמים" (עמ' 97 ש- 23 - עמ' 98 ש- 2 לפרוט').

הנאשם הוסיף והסביר כי אינו נוהג לעדכן את אמו בדרך פעולתו:

ש. איך אתה מסביר שאמא שלך שהיא הבן אדם העיקרי בחברת מתן לא יודעת ששילמת לדניאל כהן על ייעוץ משפטי?
ת. ככה אני מתנהל בדרך כלל, אני לא מדווח. לפעמים הם קצת כועסים אבל ככה אני מתנהל, גם לא דיווחתי להם על הררי אני לא מדווח על דברים שאני עושה"
(עמ' 98 ש- 22-25 לפרוט').

בחינת אופן התנהלות הנאשם למול עו"ד הררי, אשר אף הוא התבקש לטפל בנושא חברות הסיעוד, מעלה כי גם בהתקשרות זו ניתנה חשבונית עבור תשלום לחברת אר.פי.אם (ת/21, ר.כ. 5), אותה חברה באמצעותה שילם הנאשם גם לכהן. ראיה זו מחזקת את גרסת הנאשם כי נהג לשלם בדרך זו, גם כאשר נושא הטיפול היה סיכול הפגיעה בחברות הסיעוד.

לפיכך, לא מצאתי באופן התשלום נסיבה שיש בה לחזק את טיעון המאשימה לגבי חוסר סבירות בגרסת הנאשם.

(ד) סוף דבר

26. הסוגיה השנייה במחלוקת - מטרת התשלום על ידי הנאשם לכהן - לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר. ניתוח הראיות, לרבות התרשמותי מהעדים השונים, העלה קושי ממשי לבסס על עדותו של כהן את המטרה הנטענת על ידי המאשימה. עדותו של עד התביעה בטאט לא סייעה בחיזוק עדות כהן, אלא הוסיפה וכרסמה עוד במשקל עדותו, תוך חיזוק גרסת הנאשם. בנוסף, ראיות שונות נמצאו כתומכות בסבירות גרסת הנאשם, לכל הפחות כגרסה שהסתברותה אינה תאורטית בלבד, גרסה המעוררת ספק בדבר המסקנה החד משמעית שביקשה המאשימה להסיק מחומר הראיות. שילוב הדברים מציב ספק סביר, מבוסס, ממשי והגיוני, בעל אחיזה בראיות, לגבי מטרת התשלום שנטענה בכתב האישום.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו.

בנסיבות אלה, לא ראיתי לנכון להתייחס לטענת ההגנה מן הצדק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי, תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ט, 20 מאי 2019, במעמד הצדדים